

ВІСНИК української громади в Хорватії

VJESNIK ukrajinske zajednice u Hrvatskoj

Загреб, 2014 - номер 29

Zagreb, 2014 - broj 29

Слава Україні!

Героям Слава!

Ukrajinska zajednica Republike Hrvatske

UKRAJINSKA ZAJEDNICA
GRADA ZAGREBA

KPD UKRAJINACA "KARPATI"
LIPOVLIJANI

Izdavač: **Ukrajinska zajednica Republike Hrvatske**
Видавця: **Українська громада Республіки Хорватія**
Remetinečka cesta 79A, 10 000 Zagreb
Tel: 01/370-1939 ; Fax: 01/370-1936
e-mail: ukrajinskazajednica.hr@gmail.com
MB: 2331748 ; OIB: 35971824466
Žiro račun u Hypo Alpe-Adria banci: 2500009-1102188395
Uredništvo Vjesnika: **Svetog Roka 53A, 31 000 Osijek**
Tel: 098/1933-288 ; e-mail: vjesnikuz@gmail.com ; ISSN 1847-327X
"Vjesnik" je dvomjesečnik, izlazi šest puta godišnje
Naklada: **1200 primjeraka**
Tisak: **Grafika d.o.o., Strossmayerova 295, 31 000 Osijek**
Distribucija: **Predstavnik ukrajinske nacionalne manjine Grada Zagreba**

За видавця: **Микола Застрижний**
За издавача: **Nikola Zastrižni**
Головний редактор: **Оксана Мартинюк**
Glavni urednik: **Oksana Martinjuk**
Редакція: **Борис Гралюк, Михайло Семенюк, Остап Филіма, Марія Мелешко, Оксана Стурко і Віктор Филіма**
Uredništvo: **Boris Graljuk, Mihajlo Semenjuk, Ostap Filima, Marija Meleško, Oksana Sturko i Viktor Filima**
Лектор хорватської мови: **Нівес Романек**
Lektor hrvatskog jezika: **Nives Romanjek**
Коректор: **Єсенка Миськів**
Korektor: **Jesenska Mišків**
Дизайн та комп'ютерна верстка: **Назар Стурко**
Dizajn i kompjuterski prijelom: **Nazar Sturko**

ЗМІСТ - SADRŽAJ

РЕВОЛЮЦІЯ В УКРАЇНІ - REVOLUCIJA U UKRAJINI

- 4 Дорогою ціною до правди і волі. *Від редактора*
- 5 Українська громада Загреба рішуче засуджує погрози Міністерства культури в бік УГКЦ
- 5 Папа Франциск молиться за Україну
- 5 Українська громада Загреба з Хорватії висловила подяку Папі Франциску за підтримку українському народові
- 6 STIER U EP-U 'Ne smijemo iznevjeriti Ukrajinu! Sjećam se kako Europa nije zaustavila Miloševića'. *Jutarnji List*
- 6 Omraženi Janukovič. *Saša Jadrijević Tomas*
- 7 Понад 80 інтелектуалів зі всього світу висловили підтримку українцям
- 8 Support Ukrainians and they can help us build a fairer Europe
- 9 Українські дипломати висловили підтримку учасникам Майдану
- 10 Філарет відмовився від ордена Януковича. *Тиждень.ua*
- 10 Філарет: "Люди вже не бояться смерті, куль не бояться. А це вже непереможний народ". *Comments.ua*
- 11 Prava istina ukrajinskih prosvjeda: Crkva je uz prosvjednike! *A.P.*
- 12 Otvoreno pismo Jurija Andruhovuša svim Europljanima. *Jurij Andruhovuč*
- 13 Bili smo u samom središtu ukrajinskih prosvjeda
- 14 Pisana izjava o stanju u Ukrajini. *Tonino Picula, hrvatski zastupnik u Europskom parlamentu*
- 14 Janukovičev pad: Prosvjedi u cijeloj zemlji, vlast na koljenima. *Danka Derifaj*
- 16 СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА! *Оксана Максимішин-Корабель*
- 18 Герої не вмирають. Небесна Сотня. *Назарій Заноз – політичний оглядач, публіцист. Радіо Свобода*
- 19 До сліз... По всій Польщі грала пісня "Подай руку Україні". *Володимир Прядко*
- 22 Самооборона Майдану створила "єдину революційну армію" по всій Україні. *Радіо Свобода*
- 22 "Горіла шина, палала.."
- 23 "Беркут". *Іван Якович Франко*
- 24 Рада ухвалила постанову про виконання міжнародних зобов'язань щодо звільнення Тимошенко. *Радіо Свобода*
- 24 Тимошенко на Майдані: "Ви всі герої, ви – краще, що є в Україні". *Радіо Свобода*
- 24 Європарламент вшанував хвилиною мовчання загиблих на Майдані. *espreso.tv*
- 25 Рада призначила позачергові вибори президента. *espreso.tv*
- 25 Українці Хорватії вшанували Героїв Майдану.
- 25 У Осіку в Греко-католицькій церкві відслужена панахида за "Небесну Сотню"
- 26 Як живе президент - прогулянка Межигір'ям. *BBC Україна*
- 27 Самооборона взяла під охорону об'єкти "Межигір'я" для опису. *Радіо Свобода*

UZ 100. OBLJETNICU PRVOG SVJETSKOG RATA

- 29 Hrvatske postrojbe u Prvom svjetskom ratu na ukrajinskim zemljama – Zakarpattju, Lemkivščyni, Volynji, Halyčyni i Bukovyni. *Boris Gražljuk*

Na naslovnoj stranici: Heroji Ukrajine, prve žrtve diktatorskog režima.

Дорогою ціною до правди і волі

Нема нічого страшнішого
за необмежену владу в руках
обмеженої людини!
Василь Симоненко

Українська громада Республіки Хорватія ретельно слідкує за подіями в Україні та вболіває за її майбутнє. Останні події, що відбувалися в Україні, глибоко вразили кожного українця, який, проживаючи далеко від Батьківщини, думками, душею і серцем був на Майдані.

Від перших хвилин протестів на Євромайдані, українська громада Республіки Хорватія, як і українці у цілому світі, приєдналася до голосу українського народу. Українці, які проживають у Хорватії, глибоко переконані, що Україна повинна бути європейською та демократичною державою, а українці заслуговують жити у своїй країні без корупції, безмірного обкрадання, неправди та знуцання влади над власним народом.

Українська громада Республіки Хорватія сурово засуджує владні структури України, які холодно підняли руку на власний народ. Загинули найкращі сини і доньки України - заплакали батьки, осиротіли діти. Нині Україна, як мати у чорній хустині, оплакує своїх дітей...

Така вже доля України – виборювати свободу дорогою ціною - ціною життя. Кожна мить, кожен крок, кожна

крапля крові, яка впала на землю – це крик душі і спільна доля нації, яка піднялася з колін, порвала кайдани та примусила поважати себе і прислухатися до думки народу.

Українці Хорватії пишаються українським народом, який сміливо та рішуче відстояв право за свою свободу і людські права, який увесь цей страшний час перебував у єдності і, як одна велика родина, впевнено і рішуче крокував до здійснення своїх прагнень і довів усьому світові, що він є і завжди буде згуртованою європейською нацією, яка твердо стоїть на демократичному шляху розвитку!

Українці Хорватії схиляють голови у скорботі та пошані перед світлою пам'яттю загиблих Героїв Євромайдану, які віддали своє життя за нову Україну.

Слава Україні! Героям Слава!

Цей номер "Вісника української громади в Хорватії" присвячуємо незламному українському народові та подіям під час Єврореволюції.

Від редактора

Українська громада Загреба рішуче засуджує погрози Міністерства культури в бік УГКЦ

Відкритий лист

Українська громада Загреба, виражає своє глибоке, серйозне занепокоєння погрозами одній з найчисельніших українських церков Українській Греко-Католицькій Церкві з боку владних структур і Міністерства культури України.

Українська громада Загреба рішуче засуджує погрози Міністерства культури України заборонити діяльність Української Греко-Католицької Церкви, що прозвучали в листі Міністерства культури України від 3 січня 2014 року на адресу Української Греко-Католицької Церкви.

Українська громада Загреба вважає, що такі дії з боку влади і владних структур є грубим порушенням людських, моральних, етичних і всіх інших демократичних норм і стандартів, а окремо права людини на свободу віросповідань.

Маючи на увазі, що саме участь духовенства Української Греко-Католицької Церкви і представників інших українських конфесій, засвідчує мирний, ненасильницький характер акцій протесту в українській столиці Києві, а беручи до уваги, що колективна молитва і присутність духовенства неодноразово була

пересторогою і щитом від тих, хто ініціював грубий силовий спосіб усунення людей з Майдану,

Українська громада Загреба закликає і вимагає:

1. Необхідність негайного вибачення представниками вищого керівництва держави перед вірними УГКЦ та надання гарантій не застосовувати дискримінацію супроти однієї з найчисельніших українських церков.

2. Недопущення дій, які є відлунням часів войовничого безбожництва проти українських церков.

3. Негайного звільнення і притягнення до відповідальності тих посадовців, які ініціювали появу вказаного листа.

Слава Україні!

Представник української національної меншини міста Загреба Віктор Филима, представник

Українська громада міста Загреба Андрій Павлишин, голова

Українське культурно-просвітнє товариство “Кобзар” – Загреб Славко Бурда, голова

Папа Франциск молиться за Україну

“Огортаю молитвами Україну, зокрема тих, хто втратив своє життя цими днями та їхні родини. Бажаю, щоб розвивався конструктивний діалог між інституціями та громадянським суспільством, щоб, виключаючи будь-яке застосування насильних дій, у серці кожної людини переважав дух миру та шукання спільного добра”, – сказав

Папа Франциск після проказування молитви “Ангел Господній” у неділю, 26 січня 2014 р., промовляючи до десятків тисяч прочан, що зібралися на площі Святого Петра у Ватикані, між якими були також представники української громади Риму.

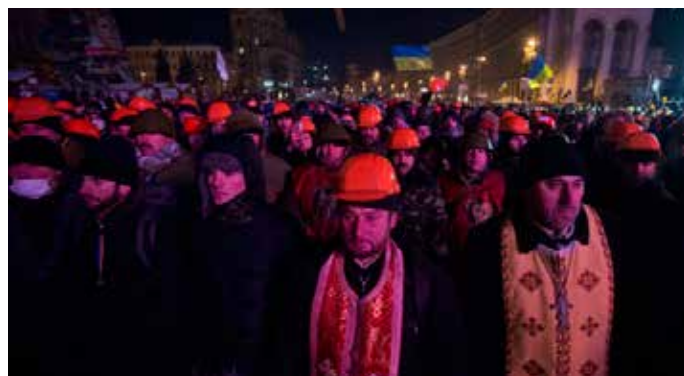
Українська громада Загреба з Хорватії висловила подяку Папі Франциску за підтримку українському народові

Українство Хорватії щиро підтримує і переживає за події в Києві. На підтримку Євромайдану активісти Загреба проводили акції солідарності. Для українців всього світу важливою була підтримка Папи Франциска.

Нагадуємо, Папа Франциск підтримав українців, назвавши їх “улюбленим народом”.

Громада Загреба з Хорватії подякувала Папі Франциску за підтримку та запросила відвідати Хорватію та Україну.

STIER U EP-U 'Ne smijemo iznevjeriti Ukrajinu! Sjećam se kako Europa nije zaustavila Miloševića'

Tijekom rasprave Europskog parlamenta o situaciji u Ukrajini, zastupnik Davor Ivo Stier prisjetio se događanja devedesetih godina u Hrvatskoj.

Ne mogu se ne prisjetiti kada su građani u mojoj domovini izlazili na ulice i mahali hrvatskim i europskim zastavama na što je došla Miloševićeva agresija koju, nažalost, Europa nije bila

sposobna zaustaviti – rekao je Stier dodavši:

Umjesto strategije poslali su nam sve moguće lordove koji su pozivali sve strane na dijalog dok je u međuvremenu Milošević pripremao ratni stroj.

Kazao je i da se pribojava što će Janukovič i njegova nomenklatura napraviti te što će Putin učiniti nakon Olimpijade u Sočiju.

Jesmo li mi zaista spremni odgovoriti i na tu eventualnu situaciju još izravnije intervencije Rusije u Ukrajini? Podržavam prijedlog kolega zastupnika o pripremi sankcija. Podržavam sve mjere kojima ćemo poslati danas vrlo jasnu poruku da građane u Ukrajini nećemo ostaviti na cjedilu – završio je Stier.

Jutarnji List
6. veljača 2014.

Omraženi Janukovič

Predsjednik Ukrajinske zajednice Republike Hrvatske Nikola Zastrižni kaže:

-Situacija je alarmanta, narod je nezadovoljan aktualnom vlasti kojoj je na čelu omraženi predsjednik Janukovič.

Njega je instalirala Rusija koja stoljećima ne želi ispustiti Ukrajinu iz svojih kandža. Ukrajinski narod je jedinstven u svojoj želji da smijeni aktualnu vlast i da se naš put nastavi prema EU-u. U Ukrajini živi 45 milijuna ljudi, od

čega je oko 7,7 milijuna Rusa, a i oni su, koliko čujem, nezadovoljni ovom vlasti - kaže Zastrižni navodeći da podržava zahtjeve prosvjednika.

Situaciju u matičnoj zemlji pomno prati i 20 milijuna Ukrajinaca iz dijas-pore. U Hrvatskoj po posljednjem popisu živi oko 2000 osoba koje su se izjasnile kao Ukrajinci, dok Zastrižni navodi da procjene govore o 4000 osoba ukrajinskog podrijetla.

Inače, ukrajinski predsjednik Viktor

Janukovič upozorio je vođe oporbe da se odvoje od radikala ili će s njima postupiti na - drukčiji način. Po gradu su postavljene barikade... Iako je većina prosvjednika mirna i želi samo smjenu vlasti i odmicanje od "bratske" Rusije, pojavile su se i radikalne snage, desničarske skupine koje priželjkiju nered i ne dijele iste ciljeve kao većina prosvjednika. Janukovič je naveo da su oporbenjaci prešli svaku mjeru kada su u svoje okrilje primili i one koji nose oružje, nazvavši ih kriminalcima. Jedan od vođa prosvjeda Vitalij Klyčko tvrdi da dogovor između prosvjednika i Predsjednika nije još postignut.

Inače, prosvjedi u Kyjivu počeli su u studenome 2013., odmah nakon što je Janukovič odustao od potpisivanja sporazuma o približavanju Europskoj uniji, te se okrenuo Putinu. Prosvjedi su se stišali proteklih tjedana, snage reda su naivno mislile da se nezadovoljstvo građana ispuhalo i naredile su čišćenje glavnog ukrajinskog trga i tjeranje prosvjednika, a situaciju je dodatno potpirilo Janukovičevo odbijanje da mu se smanje ovlasti.

Saša Jadrijević Tomas
Slobodna Dalmacija
21. veljača 2014.

Понад 80 інтелектуалів зі всього світу висловили підтримку українцям

Науковці зі всього світу написали листа до українського народу, в якому висловлюють підтримку українцям у їхній боротьбі за демократію

Майбутнє України залежить передовсім від самих українців. Десять років тому, під час Помаранчевої революції, українське суспільство виступило на захист демократії, встаючи на боротьбу за гідне майбутнє. Сьогодні українці захищають ті самі цінності. Попри мінорні настрої в самій Європі, українці борються за європейські ідеї і своє європейське майбутнє. Захист України від авторитарних уподобань її корумпованих владоможців в інтересі демократичного світу.

Не можемо відвернутися від України. Авторитарні сили в Києві повинні почути, що за репресивну політику і нехтування європейських прагнень народу їм доведеться заплатити високу ціну. Ще не пізно, аби запобігти сповзання України в диктатуру і позитивно вплинути на політичні процеси в цій країні.

Байдужість перед спробами встановити в Україні авторитарну владу і знову включити її в орбіту імперських інтересів Росії становить загрозу для Європейського Союзу. Ця загроза стосується не тільки його моральної цілісності, але також внутрішньої інституційної інтегральності.

Поза дипломатичними й економічними діями окремих держав і Європейського Союзу, незалежні демократичні ініціативи насамперед повинні бути спрямовані на захист репресованих, підтримку громадянського суспільства і зміцнення незалежних медіа.

Якість демократії значною мірою залежить від знань громадян про країну та світ. В Україні образ дійсності формує передовсім влада, яка контролює більшість засобів масової інформації, а також російські медіа, що перебувають в руках Путіна. Для добра демократії ми повинні зміцнювати українські незалежні плюралістичні медіа.

Необхідна підтримка громадянського суспільства, в тім числі нових ініціатив, народжених довкола Майдану. Всупереч інсинуаціям влади, ті, що борються за забезпечення відкритого майбутнього для країни, не є іноземними агентами. Такої назви заслуговують хіба ті, хто придушує надії українців на демократичне майбутнє в колі

європейських держав і прагне ввести масові репресії.

На цей момент лист підписали:

1. Шломо Авінері (Shlomo Avineri), професор політичних наук, Єврейський Університет, Єрусалим, Ізраїль 2. Ендрю Арато (Andrew Arato), професор політичної і соціальної теорії, Нова Школа Соціологічних Досліджень, США 3. Паоло Флорес д'Арке (Paolo Flores d'Arcais), філософ і журналіст, редактор часопису "Micro-Mega", Італія 4. П'єр Аснє (Pierre Hassner), директор Національної Фундації Політичних Наук, Франція 5. Люїс Бассетс (Lluís Bassets), віце-директор, El País, Іспанія 6. Зигмунт Бауман (Zygmunt Bauman), професор соціології, Університет Лідса, Велика Британія 7. Джанні Бонвічіні (Gianni Bonvicini), директор Інституту Міжнародних Відносин, Італія 8. Джордж Вайгель (George Weigel), автор, політичний і громадський активіст, Центр Етнічної і Громадської Політики, США 9. Хорді Вакуер (Jordi Vaquer), директор Відкритого Суспільства Європейських Ініціатив, Іспанія 10. Томас Венцлова (Tomas Venclova), поет і письменник, Єльський Університет, Литва-США 11. Мішель Вевьорка (Michel Wieviorka), директор Вищої Школи Соціальних Наук, Франція 12. Антоніо Віторіно (António Vitorino), колишній єврокомісар, президент Інституту Нашої Європи Жака Дельора, Франція 13. Томаш Галік (Tomasz Halik), професор соціології, Карлів Університет, Прага, Чехія 14. Вільям Гант (William Hunt), професор історії, Університет Св. Лоренса, США 15. Агнешка Голланд (Agnieszka Holland), режисерка і кіносценаристка, Польща 16. Карлос Гаспар (Carlos Gaspar), голова Португальського Інституту Міжнародних Відносин (IPRI), Португалія 17. Карл Гершман (Carl Gershman), голова Національного Внеску для Демократії, США 18. Андре Глюксман (André Glucksmann), філософ і письменник, Франція 19. Джеф Гольдфарб (Jeff Goldfarb), професор соціології, Нова Школа Соціологічних Досліджень, США 20. Чарлз Грант (Charles Grant), директор Центру Європейських Реформ, Велика Британія 21. Андреа Граціози (Andrea Graziosi), професор історії, Університет Напелс Федеріко II, Італія 22. Алесь Дебельяк (Aleš Debeljak), поет і критик культури, Словенія 23. Тібор Дессевфі (Tibor Dessewffy), президент DEMOS, Угорщина 24. Тімоті Гартон Еш

(Timothy Garton Ash), професор європейських студій, Оксфордський Університет, Велика Британія 25. Уфе Елеман-Єнсен (Uffe Ellemann-Jensen), екс-міністр закордонних справ, голова Балтійського Форуму Розвитку, Данія 26. Яцек Жаковський (Jacek Żakowski), колумніст тижневика "Polityka", Польща 27. Славој Жижек (Slavoj Žižek), директор Гуманітарного Інституту Беркбека, Лондонський Університет, Словенія-Велика Британія 28. Адам Загаєвський (Adam Zagajewski), поет і есеїст, Польща-США 29. Хосе Казанова (José Casanova), професор соціології, Університет Джорджауна, США 30. Іра Кацнельсон (Ira Katznelson), професор політичних наук та історії, Колумбійський Університет, США 31. Суат Кінікліоглу (Suat Kınıklıoğlu), виконавчий директор Центру Стратегічних Комунікацій, Туреччина 32. Йонос Кіс (János Kis), професор філософії та політичних наук, Центральноевропейський Університет, Угорщина 33. Зенон Когут (Zenon E. Kohut), професор історії, Центр Українських Досліджень Петра Яцика, Альбертський Університет, Канада 34. Давід Корані (David Koranyi), дипломат, колишній заступник державного секретаря, заступник директора Євразійського Центру Діну Патріцію, Угорщина-США 35. Іван Крастев (Ivan Krastev), голова ради Центру Ліберальних Стратегій, Болгарія 36. Марцін Крузь (Marcin Król), професор історії ідеї, Варшавський Університет, Польща 37. Бернар Кушнє (Bernard Kouchner), екс-міністр закордонних справ, Франція 38. Марк Леонард (Mark Leonard), голова Європейської Ради Міжнародних Відносин, Велика Британія 39. Томаш Ліс (Tomasz Lis), шеф-редактор тижневика "Newsweek Polska", Польща 40. Соня Ліхт (Sonja Licht), президент Белградського Фонду Мистецтва Політики, Сербія 41. Марі Мендрас (Marie Mendras), професор Національного Центру Наукових Досліджень (CNRS), Франція 42. Адам Міхнік (Adam Michnik), шеф-редактор щоденної газети "Gazeta Wyborcza", Польща 43. Олександр Мотиль (Alexander J. Motyl), професор політичних наук, Університет Ратгера, Ньюарк, США 44. Домінік Муазі (Dominique Moïsi), спеціальний радник Інституту Міжнародних Відносин (IFRI), Франція 45. Пйотр Мухарський (Piotr Mucharski), шеф-редактор тижневика "Tygodnik Powszechny", Польща 46. Ар'є Нейер (Aryeh Neier),

почесний голова Фонду Відкритого Суспільства, США 47. Тон Нейхайс (Ton Nijhuis), директор Німецького Інституту, Нідерланди 48. Каліпсо Ніколаїдіс (Kalypso Nicolaïdis), професор міжнародних відносин, Оксфордський Університет, Велика Британія 49. Збігнєв Носовський (Zbigniew Nosowski), шеф-редактор часопису "Więź", Польща 50. Моніка Олейнік (Monika Olejnik), журналістка, Польща 51. Анджей Олеховський (Andrzej Olechowski), экс-міністр закордонних справ, Польща 52. Андрес Ортега (Andrés Ortega), автор і журналіст, колишній директор департаменту планування політики кабінету прем'єр-міністра, Іспанія 53. Клаус Оффе (Claus Offe), професор політичної соціології, Школа Управління Герті, Німеччина 54. Ана Паласіо (Ana Palacio), экс-міністр закордонних справ, колишній віце-президент і головний консултант Світового Банку, Іспанія 55. Шимон Панек (Šimon Pánek), директор організації "Люди в потребі", Чехія 56. Антон Пелінка (Anton Pelinka), професор політології, Центральноевропейський Університет, Австрія-Угорщина 57. Віктор Перес-Діас (Victor Pérez-Díaz), президент Центру Соціально-Політичної Аналітики (ASP), Іспанія 58. Марк Ф. Платнер

(Marc F. Plattner), редактор часопису "Journal of Democracy", США 59. Рупрехт Поленц (Ruprecht Polenz), экс-голова Комітету Міжнародних Відносин Бундестагу, Німеччина 60. Адам Поморський (Adam Pomorski), президент польського PEN-Клубу, Польща 61. Ласло Райк jr. (László Rajk jr.), архітектор, дизайнер, політичний активіст, Угорщина 62. Йоахім Рогаль (Joachim Rogall), виконавчий директор Фундації Роберта Боша, Німеччина 63. Адам Даніель Ротфельд (Adam Daniel Rotfeld), экс-міністр закордонних справ, Польща 64. Жак Рупнік (Jacques Rupnik), директор Центру Міжнародних Досліджень (CERI), Франція 65. Саскія Сасен (Saskia Sassen), професор соціології, Колумбійський Університет, США 66. Річард Сенет (Richard Sennett), професор соціології Нью-Йоркського Університету, США 67. Франк Сисин (Frank E. Sysyn), директор Центру Українських Досліджень Петра Яцика, Альбертський Університет, Канада 68. Павел Свебода (Paweł Świeboda), президент Центру Європейських Стратегій demosEUROPA, Польща 69. Нарсис Серра (Narcis Serra), директор Барселонського Інституту Міжнародних Досліджень, Іспанія 70. Славомір Сераковський (Sławomir Sierakowski), директор Інституту Перспективних Досліджень, Польща

71. Александер Смоляр (Aleksander Smolar), голова ради Фундації ім. Стефана Баторія, Польща 72. Тімоті Снайдер (Timothy Snyder), професор історії, Єльський Університет, США 73. Анджей Стасюк (Andrzej Stasiuk), письменник, Польща 74. Поль Тібо (Paul Thibaud), філософ і письменник, Франція 75. Наталі Точчі (Nathalie Tossi), віце-директор Інституту Міжнародних Відносин, Італія 76. Уте Фреферт (Ute Frevert), директор Центру Історії Емоцій Інституту Гуманістичного Розвитку Макса Планка, Німеччина 77. Богуслав Хработа (Bogusław Chrabota), шеф-редактор щоденної газети "Rzeczpospolita", Польща 78. Єжи Шацький (Jerzy Szacki), професор соціології, Варшавський Університет, Польща 79. Гесіне Шван (Gesine Schwan), президент Школи Управління Гумбольдта-Віадріна, Німеччина 80. Мартін М. Шімеčka (Martin M. Šimečka), автор і журналіст, редактор тижневика "Respekt", Чехія 81. Моніка Шнайдерман (Monika Szajderman), видавець, видавництво "Czarne", Польща 82. Роман Шпорлюк (Roman Szporluk), професор української історії, Гарвардський Університет, США 83. Фріц Штерн (Fritz Stern), професор історії, Колумбійський Університет, США.

Support Ukrainians and they can help us build a fairer Europe

These days, the world is closely watching Ukraine. Some of the recent developments, above all the recurrent attempts of the government to use violence against peaceful demonstrators, raise a serious concern. We, representatives of the international academic community, are especially troubled by the fact that violence and harassment quite often is targeted at youth, very often journalists, university students and young faculty.

Such conduct by the Ukrainian government is destructive, both for the government itself and for the future of the country it represents.

In contrast to the government, Ukrainian society has displayed admirable civic maturity. Its determination to keep its protest within the realm of legality and its unwavering rejection of violence are a model for the defence of civil rights. Today, the Ukrainian Maidan represents Europe at its best – what many thinkers in the past and present assume to be fundamental European values.

We are calling on our governments and international organisations to support Ukrainians in their efforts to put an end to a corrupt and brutal regime

and to the geopolitical vulnerability of their country. Ukraine needs a European Marshall-like plan that would ensure its transformation into a full democracy and society with guaranteed civil rights. In elaboration of a new policy towards Ukraine, we propose to draw a distinction between the Ukrainian government and Ukrainian society. While the former must be treated with a maximum of strictures, the latter deserves a maximum of support.

Let us help Ukrainians to build a new Ukraine – and then they surely will help us build a new Europe and a fairer world.

Nadia Al-Bagdadi Professor, head of department of history, Central European University, Budapest, Anne Applebaum Historian, journalist and writer, Warsaw, Andrew Arato Dorothy Hirshon professor in political and social theory, New School for Social Research, New York, Omer Bartov John P Birkelund distinguished professor of European history, Brown University, Zygmunt Bauman Professor emeritus, University of Leeds, Ulrich Beck Professor, Munich University and London School of Economics and Political Science, Seyla Benhabib Eugene

Mayer professor of political science and philosophy, Yale University, Josetxo Beriain Professor, Universidad Pública de Navarra, Richard J Bernstein Vera List professor of philosophy, New School for Social Research, Rajeev Bhargava Professor and director, Centre for the Study of Developing Societies, Delhi, Giovanna Brogi Bercoff Professor, University of Milan, Boris Buden Writer and philosopher, Berlin, Craig Calhoun Director, London School of Economics and Political Science, José Casanova Professor of sociology and senior fellow, Berkley Center for Religion, Peace and World Affairs, Georgetown University, Julian Casanova Professor of history, University of Zaragoza, Dr Velvl Chernin Poet and literary scholar, Ben-Gurion University of the Negev, Roberto Cipriani Professor, University Roma Tre, Krzysztof Czyżewski President, Borderland Foundation, Poland, Alessandro Ferrara Professor, University of Rome "Tor Vergata", Istvan Deak Seth Low professor emeritus of history, Columbia University, Rafael Díaz-Salazar Professor, Universidad Complutense Facultad de Ciencias Políticas y Sociología, Madrid, William Douglass Professor emeritus,

Center for Basque Studies, University of Nevada, Reno, François Dubet Professor, École des Hautes Etudes en Sciences Sociales, Paris, Carlo Ginzburg Franklin D Murphy professor emeritus of Italian renaissance studies, University of California, Los Angeles, Jeffrey C Goldfarb Micheal E Gellert professor of sociology, New School for Social Research, Dr Semion Goldin Senior research fellow, Nevzlin Research Center for Russian and East European Jewry, Hebrew University, Nilüfer Göle Directrice d'études, École des hautes études en sciences sociales (EHESS), Centre d'Analyse et d'Intervention Sociologiques (CADIS), Paris, Felix M Goni Professor, University of the Basque Country, Bilbao, Andrea Graziosi Professor, University of Naples Federico II, Irena Grudzinska Gross Research scholar, Princeton University, Mark von Hagen Arizona State University, Tomáš Halík Professor, Charles University Prague, Danièle Hervieu-Léger Professor, École des Hautes Etudes en Sciences Sociales, Paris, Roald Hoffmann Frank HT Rhodes professor of humane letters emeritus, Cornell University; Noble laureate in chemistry, José Ignacio-Torreblanca columnist, El País, Marija Janion literary theorist, Polish Academy of Sciences, Andreas Kappler Professor, University of Vienna, Hans G Kippenberg Wisdom professor for comparative religious studies, Jacobs University, Bremen, János Kis Professor of philosophy and political science, Central European University, Budapest, Zenon Kohut Professor, department of history and classics, University of Alberta, Ivan Krastev Chairman of the Centre for Liberal Strategies, Sofia, Mark Leonard

Director of the European Council on Foreign Relations, Marija Lewicka Professor, University of Warsaw, Arien Mack Alfred J and Monette C Marrow professor of psychology, New School for Social Research, Katherine Marshall Visiting professor, School of Foreign Service, Georgetown University, David Martin Professor emeritus, London School of Economics, Elzbieta Matynia Professor of sociology and liberal studies, New School for Social Research, Andrzej Mencwel Professor emeritus, University of Warsaw, Tariq Modood Professor of sociology, politics and public policy, University of Bristol, Gabriel Motzkin Professor and executive director, The Van Leer Jerusalem Institute, Alexander Motyl Professor, Rutgers University, Norman Naimark Robert and Florence McDonnell professor of eastern European studies, Stanford University, Claus Offe Professor, Hertie School of Governance, Berlin, Andrés Ortega Director, Research Department of the Spanish prime minister, Enzo Pace Professor of sociology of religion, University of Padua, Denis Pelletier, Directeur d'études, École pratique des hautes études, Paris, Alfonso Pérez-Agote, Professor emeritus of sociology, Universidad Complutense de Madrid, Serhii Plokhii Mykhailo Hrushevskyi professor of Ukrainian history, Harvard University, Antony Polonsky Albert Abramson professor of holocaust studies, Brandeis University, Jacek Purchla Professor, Jagiellonian University, Jacques Rupnik Professor, College of Europe in Bruges, Michael Sandel Anne T and Robert M Bass professor of government, Harvard University, Saskia Sassen Robert S Lynd profes-

sor of sociology, Columbia University, Richard Sennett Professor of sociology, New York University, Slawomir Sierakowski Director, Institute for Advanced Study in Warsaw, Marci Shore Associate professor of history, Yale University, Aleksander Smolar President, Stefan Batory Foundation, Warsaw, Alfred C Stepan Wallace S Sayre professor of government, Columbia University, Frank Sysyn Director, Peter Jacyk Centre for Ukrainian Research, Canadian Institute of Ukrainian Studies, University of Alberta, Charles Taylor Professor emeritus of Philosophy, McGill University, Bryan S Turner Presidential professor of sociology, The Graduate Center City University of New York, Jordi Vaquer Director, Open Society Initiative for Europe, Barcelona, Peter van der Veer Director, Max Planck Institute for the Study of Religious and Ethnic Diversity, Göttingen, Michael Walzer Professor emeritus, Institute for Advanced Study, Princeton, George Weigel William E Simon chair in Catholic studies, ethics and public policy center, Washington, DC, Raquel Weiss Professor, Universidade Federal do Rio Grande do Sul, Brazil, Michel Wieviorka Professor, École des Hautes Etudes en Sciences Sociales, Larry Wolff Director, Center for European and Mediterranean Studies, New York University, Eli Zaretsky Professor of history, New School for Social Research, Krzysztof Zamorski Professor, Jagiellonian University, Artur Zmijewski Art editor of Krytyka Polityczna, Slavoj Žižek Director, Birkbeck Institute for the Humanities, University of London.

Українські дипломати висловили підтримку учасникам Майдану

Українські дипломати висловили підтримку учасникам Майдану. Про це йдеться у заяві, яку на час написання новини підписало 17 осіб. "Ми, українські дипломати, в рамках акції "Не бійся! Ти українець!",

яка розпочалася 3 лютого 2014 року, виявляючи свою гідність, честь і громадянську позицію, висловлюємо солідарність із тими, хто на майданах по всій країні виборює краще майбутнє для України", - сказано у заяві.

"Ми виступаємо за мирне врегулювання існуючої кризи, за результативний переговорний процес, правдиве інформування суспільства та проти насильства і переслідувань", - йдеться у листі.

"Ми переконані у правильності стратегічного курсу України на європейську інтеграцію, на впровадження загальнолюдських та демократичних цінностей у нашому суспільстві та державі", - сказано у заяві.

"Ми хочемо щиро пишатися своєю Батьківщиною, представляючи її за кордоном" - стверджують дипломати.

Українська правда

4 лютого 2014

Філарет відмовився від ордена Януковича

Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відмовився від ордена “За заслуги” I ступеня, яким його нагородив Віктор Янукович. Про це йдеться в заяві, оприлюдненій на сайті УПЦ КП.

“З офіційного повідомлення на сайті президента стало відомо про указ глави держави про нагородження мене орденом “За заслуги” I ступеня. Також на сьогоднішньому засіданні Священний Синод Київського Патріархату виніс рішення про нагородження мене орденом святого апостола Іоана Богослова – у зв’язку з моїм 85-літтям”, – йдеться у заяві.

Філарет попросив не вручати йому нагород “в умовах, які сьогодні склалися в Україні, коли загинули люди, а в центрі Києва триває

жорстоке протистояння”.

“Це моє рішення також підтримали члени Священного Синоду та інші архієреї, що зібралися сьогодні в Києві. Розділяючи з українським народом біль та скорботу Церква молиться за мир і припинення міжусобиці та закликає до молитви всіх віруючих”, – йдеться у заяві.

Патріарх Київський і всієї Руси-України наголошує, що всі моляться “за душі загиблих, за полегшення страждань та uzдоровлення постраждалих”.

“Я благословляю духовенству Київського Патріархату звершувати молитви там, де цього просять люди, сприяти втихомиренню ворожнечі. Вірю в милість Господню до України”, – заявляє Філарет.

Як повідомлялось, Янукович підписав указ про відзначення державними нагородами з нагоди Дня Соборності та Свободи України. Янукович, зокрема, нагородив орденом “За заслуги” I ступеня заступника Київського міського ради Галину Герегу, предстоятеля УПЦ КП, патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета, міністра аграрної політики та продовольства Миколу Присяжнюка.

Як відомо, сьогодні під час силового протистояння між протестувальниками і силовиками загинуло п’ятеро людей. Сутички продовжуються.

Тижень.ua
22 січня, 2014

Філарет: “Люди вже не бояться смерті, куль не бояться. А це вже непереможний народ”

Патріарх УПЦ КП вважає, що на силу потрібно відповідати силою, а перемогти страх перед смертю мітингувальникам допомогла Благодать Святого Духа

Про це в інтерв’ю “Радіо Свобода”, розміщеному на сайті УПЦ КП, повідомив Предстоятель Української православної Церкви Київського Патріархату Святійший Патріарх Філарет.

Патріарх виступає за припинення насильства з обох сторін. Однак, за його словами, народ має право захищатися.

“Ісус Христос сказав: “Хто взяв меч - від меча і загине”. Тобто, силу може застосувати і Майдан, але він хоче мирно вирішувати питання. Почали вбивати з боку “Беркута”, правильно? Тоді на силу відповідають силою. І захищають себе. Для чого будуються

барикади? Для того, щоб захистити себе. Від кого? Від “Беркута”. Адже він побив студентів, “Беркут” у журналістів стріляє”, - говорить Владика.

При цьому він додає, що необхідно припинити насильство і виконувати умови опозиції, тому що так хоче народ.

Також Філарет стверджує, що українців вже можна вважати непереможним народом. “Я хочу сказати, що є ще позитивне - народ вже переступив страх смерті. Люди вже смерті не бояться. Маю на увазі учасників Майдану. Вони вже смерті не бояться, куль не бояться. Вони готові віддати своє життя. А це вже непереможний народ. Тому ми закликаємо до миру, але також і справедливості, тому що народ обманювати не потрібно”, - зазначив Патріарх.

Він підкреслив, що перемогти страх перед смертю в душах майданівців допомогла Благодать Святого Духа. “Ті, хто стоїть на Майдані, вірять в Бога, і ті, хто стоїть при владі, також вірять в Бога. Так цю віру в Бога потрібно довести на ділі. Справами треба доводити, що є віра. А якщо ми говоримо, що я віруючий, що християнин, а людей вбиваю, то який ти християнин, якщо ти вбиваєш або даєш наказ убити? Ти несеш відповідальність перед Богом. А Бог довго терпить, але справедливий і прийде кінець цьому і потрібно звернути увагу на настрій цього народу. Він смерті не боїться. А хто переміг страх смерті в їхніх серцях? Благодать Святого Духа перемогла страх. І такий народ непереможний. А чому сталося таке? Тому що Бог

допустив таке. А чому Бог допустив? Щоб народ засвідчив: він хоче жити в незалежній країні, хоче мати свободу, яку подарував Бог, чи не хоче? Якщо хоче - він повинен захистити, повинен своєю правдою довести, що любить Україну, що він любить свободу, незалежність, любить свій народ, свою сім’ю. І цей народ доводить”, - сказав Філарет.

Крім того, за словами Патріарха, народний гнів не припиниться доти, поки “північний сусід” не перестане втручатися в українські справи.

“Маю на увазі Росію. І (народ не розійдеться - “К.”) поки Україна не стане асоційованим членом в ЄС. Його навіть не задовольнить відставка уряду. Тому що мета народу - не боротьба з урядом, а досягнення мети, до якої нас вели впродовж 2013 року. Хто завадив? Завадила Росія, бажаючи втягнути в Митний Союз. При всіх недоліках, і одностатеві шлюбів, і ще багато всяких недоліків, але гроші наші олігархи де утримують, в яких банках? У російських чи в українських? Зберігають у європейських і американських, або в інших світових банках. А чому? Тому що там надійно. В Україні - не надійно, в Росії - ненадійно. Люди хочуть бути там, де надійно, а в Україні нічого не надійно, і в Росії нічого не надійно”, - сказав Філарет.

Як підкреслює Владика, владі слід виконувати свої обіцянки: “Якщо сказали “зробимо так”, то так треба й робити. Маю на увазі владу. А якщо не зробите, то відповідати буде вже не перед народом, а перед Богом”.

Comments.ua, 27 січня 2014

Prava istina ukrajinskih prosvjeda: Crkva je uz prosvjednike!

Ukrajinski režim smatra katoličke svojim neprijateljima, tako da su ukrajinski grkokatolici i rimokatolici česta meta državnih pritisa. Ono što je počelo kao Euromajdan pokret... sada je u stvarnosti Majdan dostojanstva, Majdan građana koji prepoznaju nešto što je već transcendentalno, temeljno duhovno, da je čovjek stvoren na dostojanstvo na sliku i priliku Božju, te se prema čovjeku tako treba i odnositi.

U Ukrajini još uvijek traju prosvjedi protiv diktature predsjednika Viktora Janukovyča. Većina kršćanskih crkvi i denominacija podržava zahtjeve prosvjednika za demokratizacijom zemlje. Stoviše, težnje Ukrajinaca za slobodom i demokracijom podržao je i Sveti Otac Franjo u svom pismu upućenom poglavaru Ukrajinske grkokatoličke crkve – velikom nadbiskupu kyjivsko-halyčkom, mons. Svjatoslavu Ševčuku, od 10. siječnja 2014. godine.

Ukrajinski režim smatra katolike svojim neprijateljima, tako da su ukrajinski grkokatolici i rimokatolici česta meta državnih pritisa. Ti su pritisci svoj vrhunac dosegli u prijetnji državne vlasti da će ukinuti Ukrajinskoj grkokatoličkoj crkvi legalan status u Ukrajini i staviti je izvan zakona. Naime, vlada je uputila mons. Ševčuku službeno pismo u kojem izražava svoju namjeru da ukinе legalan status Crkvi radi javnih molitvi za mirno rješenje ukrajinskog konflikta. Valja naglasiti da ukrajinski zakoni ne zabranjuju molitvu na javnim mjestima.

Takve prijetnje izazvale su veliko nezadovoljstvo u ukrajinskom društvu. Katolički episkopat oba obreda izrazio je međusobnu solidarnost, ali i protest protiv vladinih prijetnji. Opozicijski za-

stupnici u ukrajinskom parlamentu, ali i nekolicina zastupnika vladajuće stranke izrazili su oštar protest protiv vladine samovolje i pokušaja progona katolika u Ukrajini. Svoju solidarnost s ukrajinskim katolicima izrazili su i pravoslavci koji se nalaze izvan zajedništva s patrijarhom Moskve. Istodobno, pravoslavci koji su u zajedništvu s Moskvom podržali su politiku ukrajinskih vlasti prema katolicima te su čak i prosvjedovali protiv katolika u Kyjivu.

Drama ukrajinskog konflikta pogoršava se nasilničkim ponašanjem ukrajinskih vlasti koji protuzakonito zatvaraju i progone prosvjednike, primjenjujući pri tome grubu silu te tako broj stradalih i ranjenih uslijed policijskog nasilja stalno raste.

Prosvjedi u velikom broju na javnim trgovima diljem Ukrajine govore o sve rastućem narodnom pokretu, a ne kao običnom političkom izražavanju kako prenose mediji, kaže ukrajinski grkokatolički biskup.

Dok su mediji izvijestili da su prosvjedi koji su u tijeku politički motivirani jer je ukrajinska Vlada odbila potpisati sporazum koji bi usmjerio Europi Ukrajinu, biskup Borys Gudzijak kaže kako pozadinska priča "ima puno širi kontekst i mnogo dublje značenje".

Majdan pokret je reakcija na opću atmosferu straha i zastrašivanja koja se provodi u Ukrajini i protest je protiv bezobzirne korupcije u toj zemlji. Pokret je pokrenut iz principa i dostojanstveno, s duhovnim izražavanjem.

"Ljudi su moralno iscrpljeni", rekao je za Radio Vatikan.

Ono što je počelo kao Euromajdan pokret sada je u stvarnosti Majdan dostoj-

anstva, Majdan građana koji prepoznaju nešto što je već transcendentalno, temeljno duhovno, da je čovjek stvoren na dostojanstvo na sliku i priliku Božju", te se prema čovjeku tako treba i odnositi.

O. Borys Gudzijak je biskup /episkop/ Ukrajinske grkokatoličke crkve i rektor Ukrajinskog katoličkog sveučilišta u Ljvivu, a od 2012. godine postavljen je za apostolskog egzarcha za Ukrajinu grkokatolike u Francuskoj, Švicarskoj i zemljama Beneluksa.

"Nakon 20-ak godina nezavisnosti, Ukrajina je možda na pola puta hodočašća iz zemlje sužanjstva u obećanu zemlju", rekao je on, kao i mnogi aspekti bivšeg totalitarnog režima koji se samo polako guraju u stranu. "Ispuštanje ogrtača ropstva nije lako."

Mnogi iz ukrajinske srednje klase su među vođama prosvjeda, dok je oko dvije trećine prosvjednika s visokom stručnom spremom!

Svećenstvo iz Ukrajinske grkokatoličke crkve, raznih pravoslavnih crkava, Katoličke crkve i protestantske zajednice, kao i židovske i muslimanske zajednice pridružilo se prosvjednicima koji traže da se služi njihovim duhovnim potrebama.

Biskup je izjavio: "U osnovi, crkva je došla do onog mjesta gdje ju ljudi traže da bude".

Vjerska prisutnost u Kyjivu na glavnom Trgu nezavisnosti je očigledna.

Postupajući u svom skladu, crkve drže ekumenske molitve u podne, a tijekom noći kada je strah od nasilja najveći, molitve se održavaju od glavne pozornice svakih sat vremena, izjavio je biskup.

Na Trgu su postavljeni i "crkveni šatori" gdje se održavaju vjerske usluge u kojima se ljudi mogu moliti u tišini pred ikonama, pristupiti sakramentu ispovijedi i zatražiti duhovnu pomoć.

"Crkva je, slijedeći poruku izražavanja pape Franje, pokušavala poput pravog pastira osjetiti miris svojih ovaca".

Početkom siječnja, ukrajinsko Ministarstvo kulture poslalo je pismo Velikom nadbiskupu Ukrajinske grkokatoličke crkve. Njegovo Blaženstvo Svjatoslav Ševčuk, navodi da bi angažman Crkve u znaku prosvjeda mogao dovesti do uklanjanja u svom pravnom statusu.

"To je vrlo ozbiljna prijetnja izražena prema Crkvi s kojim se bori veći dio 20. stoljeća, koji je po ovlasti bio izvan zakona", rekao je biskup Gudzijak.

Od 1945. do 1989. godine Ukrajinska grkokatolička crkva bila je najveća ilegalna Crkva u svijetu i najveće tijelo otpora u Sovjetskom Savezu, naveo je biskup.

Nije surađivala s režimom i kao rezultat toga, do 1945. godine, svi njegovi biskupi bili su u zatvoru.

“Zbog svog slobodnog i dostojanstvenog stava u sovjetskim vremenima, Crkva se pojavila u razdoblju od ukrajinske neovisnosti s jedinstvenim moralnim autoritetom”, objasnio je on. Danas, Crkva ima vrlo velik utjecaj na pitanja slobode, dostojanstva, pravde i jednakosti pred zakonom.

“Crkva govori o tim načelima, jer su to principi našeg Spasitelja”, rekao je biskup Gudzjak.

Biskup Gudzjak se osvrnuo i na brojna premlaćivanja i maltretiranja i prosvjednika i studenata Ukrajinskog katoličkog sveučilišta koji su zastrašivani pozivima iz policije i tajnih službi.

“Moramo shvatiti da u zemlji u kojoj je poginulo toliko ljudi, da su mnogi ljudi poslani u Sibir, pa je i mnogo ljudi

špijunirano.

“Strah u Ukrajini je samo površinski”, nastavio je, “treba zagrebati ispod površine”. Budući da je sustav ubijao regularno, ljudi su se bojali tog istog sustava. Pokret Majdan je zapravo odgovor na taj strah.

Biskup je pozvao na molitvu za mir i za pretvorbu situacije u Ukrajini

Ljudi trebaju postati informirani “stvarnom životnom pričom” koja se tek razvija i shvatiti

važnost Ukrajine u europskoj geopolitici. Biskup je također pozvao ljude da izraze svoju solidarnost s ukrajinskim prosvjednicima pišući pisma i da privuku političke vođe.

“Iskustvo 20. stoljeća, u kojem ljudi od vjere i ostali ljudi dobre volje ustaju u najveći ljudski izazov, izazov totalitarizma, ovo je škola vjere i ima mnogo za ponuditi zapadnoj Europi i najširim međunarodnim i crkvenim zajednicama”, rekao je biskup.

Biskup je svoj intervju za Radio Vatikan zaključio obrazloženjem da Ukrajina i crkva u Ukrajini imaju veliku odgovornost podijeliti ovu istinitu priču.

Autor: A.P.

26. siječnja 2014.

Otvoreno pismo Jurija Andruhovyča svim Europljanima

Istaknuti ukrajinski pisac obraća se svojim čitateljima u povodu događaja u Kyjivu i Ukrajini

Dragi prijatelji, i pogotovo dragi novinari i urednici u inozemstvu, ovih dana stiže mi mnoštvo upita i molbi za općenito objašnjenje situacije u Kyjivu i Ukrajini, i da, ako mogu, formuliram svoju viziju budućnosti ili barem dolazećih mjeseci. Budući da naprosto nisam u stanju svim vašim novinama napisati analitički članak, odlučio sam se svima vama obratiti, i pružiti vam neke informacije koje zatim možete slobodno koristiti.

Najvažnija informacija koju želim prenijeti je ova:

U skoro četiri godine svog mandata Janukovič je uspio zaoštriti situaciju u državi do najvišeg stupnja. I još gore – samog je sebe uveo u slijepu ulicu, jer sada želi vječno ostati na vlasti i zadržati moć pod svaku cijenu. Njegove krađe i potiskivanje naroda prekoračili su sve granice ljudske pohlepe.

Jedini odgovor na mirne proteste posljednjih mjeseci rastuće je nasilje, koje

bi se moglo nazvati “kombiniranim” nasiljem: s jedne strane policijske jedinice napadaju Majdan, s druge strane progone aktiviste i sudionike demonstracija pojedinačno (uhodjenje, batinanje, paljenje automobila i kuća, provale u domove, hapšenja, odugovlačenje sudskih procesa). Zastrašivanje je ključna riječ. A pošto zastrašivanje ne uspijeva, i sve više ljudi izlaze na prosvjede. Vlada je sve brutalnija u represiji. Zakonska osnova za represiju stvorena je 16. siječnja kada su zastupnici, koji potpuno ovisе o Predsjedniku, donijeli odluku o promjeni nekoliko zakona, ignorirajući dnevni red, proceduru glasanja i Ustav dizanjem ruku za samo nekoliko minuta (!). Te promjene državu će uvesti u diktaturu i u izvanredno stanje, premda o izvanrednom stanju do sad nitko nije glasno razmišljao. Zbog pisanja ovog teksta – samo da navedem jedan primjer – mogu završiti na sudu, jer kršim više tih novih članaka zakona: za “klevetanje”, “pozivanje na pobunu” i slično.

Ukratko: kada prihvaćamo ove zakone svatko može reći da je u Ukrajini sve zabranjeno što zabranjuje Vlada. A Vlada dozvoljava samo jedno. Apsolutnu poslušnost prema vladi.

Ukrajinsko društvo ne može prihvatiti

takve "zakone", i od 19. siječnja krenulo se u masovne proteste o kojima ovisi budućnost zemlje.

Danas u vijestima na televiziji iz Kyjiva možemo vidjeti prosvjednike s kacigama i maskama za zaštitu identiteta, ponekad s drvenim palicama u rukama. Nemojte misliti da se radi o "ekstremistima", "provokatorima" ili "radikalnim desničarima". Moji prijatelji, pa i ja, ne odlazimo više bez takve opreme na javne skupove. Tako smo brzo postali – ja, moja žena, moja djeca, moji prijatelji – ekstremisti. Nemamo drugog načina štititi svoje živote i zdravlje. Ciljaju na nas specijalci iz policijskih jedinica, prijatelje nam ubijaju snajperima. Broj prosvjednika koji su posljednjih dana ubijeni samo u Vladinoj četvrti između je 5 i 7 osoba. Nestale su u Kyjivu desetine ljudi.

Ne možemo prestati protestirati jer bi to značilo da pretvaramo svoju zemlju u doživotni zatvor. Mladi Ukrajinci postsovjetske generacije ne mogu izdržati još jednu diktaturu. Ako diktatura pobijedi, neka Europa računa da će na svojim istočnim granicama imati zemlju kakva je Sjeverna Koreja. Osim toga to bi za Europu značilo poplavu pet do deset milijuna izbjeglica. Ne želim nikoga plašiti. Naša je revolucija revolucija mladih. U ovaj rat Vlada je ušla najprije protiv svoje mladosti. Kada padne noć, na kijevskim se ulicama pojavljuju nedefinirane grupe "u civilu". Love mlade ljude koji nose male bedževe Majdana ili Europske unije. Hapse ih, vode u šumu, skidaju do gola i muče

na ledenom tlu. Je li slučajnost da su umjetnici – glumci, slikari, pjesnici – začudno često među žrtvama tih napada? Imamo osjećaj da zemljom vladaju "eskadroni smrti" kojima je cilj istrijebiti elitu.

I još nešto upadljivo: u kyjivskim bolnicama ranjenim prosvjednicima postavljaju zamke. Prosvjednike (da ponovim: ranjeni prosvjednici!) uhićuju u bolnicama i vode ih na tajna mjesta. Čak je slučajnim žrtvama policijskih granata postalo opasno tražiti liječničku pomoć. Liječnici sliježu ramenima i izruče ih takozvanim "pravobraniteljima".

Na kraju želim reći: u Ukrajini se događaju zločini protiv ljudskosti, a odgovornost snose državni moćnici. Onaj koji govori o ekstremistima mogu misliti samo na njih.

I, u pravilu, o obično najkompliciranijim pitanjima: ne znam što će se dogoditi kao što ne znam što Vi možete učiniti za nas. U najmanju ruku možete prosljediti ovo pismo i objaviti. Što još? – Budite u mislima s nama. Mislite na nas. U svakom slučaju ćemo pobijediti, neovisno o tome koliko su okrutni. Ukrajinci danas brane europske vrijednosti slobodnog i pravednog društva doslovno do krvi. Moja nada je da i Vi to cijenite.

Jurij Andruhovyč, 24. siječnja 2014.
S njemačkog prevela Anne-Kathrin Godec

Zarez, XVI/375-76, 30. siječnja 2014.

Bili smo u samom središtu ukrajinskih prosvjeda

Usamom epicentru ukrajinskih protuvladinih prosvjeda, na glavnom trgu u Kyjivu, unatoč iznimno niskim temperaturama, prosvjednici se i dalje bore za raspisivanje prijevremenih izbora.

Janukovičevo odustajanje od pristupnih pregovora s EU, zapalilo je iskru prosvjeda prozapadno orijentiranih Ukrajinaca. Početne demonstracije kulminirale su uličnim borbama. Vrhunac sukoba nastao je prije dva tjedna kada je predsjednik donio tzv. antiprosvjedne zakone.

"Oni nisu policija, oni su kriminalci. Počinili su puno zločina u Ukrajini i Kyjivu." – prosvjednik na Majdanu

Već kad smo dolazili naišli smo na probleme. Pola kilometra prije barikada zaustavila nas je policija. Morali smo izaći iz taksija i nastaviti pješice. Prosvjednici su inzistirali da nas provedu kako bismo sigurno stigli do hotela. Na majdanskom trgu proveli smo nekoliko dana i noći.

'Neće pucati da ubiju, ali će pucati u ruke ili noge,' rekao nam je jedan od prosvjednika za Berkut, specijalnoj

policiji koja se nalazi s druge strane barijada. Janukovičevoj policiji koja služi uspostavljanju građanske poslušnosti.

O brutalnom ponašanju Berkuta, tih nepoznatih ljudi u crnom koji djeluju noću govorila nam je i Marija opisujući što se dogodilo njezinom suprugu, članu građanske inicijative koja podržava mirne pregovore.

'Mož suprug je, naravno, protiv nasilja, ovakvog načina protestiranja, ali bio je tu te noći, kako bi pomogao ozlijeđenima. Netko ga je zamolio da odvede osobu s ozljedama glave i oka u bolnicu,' rekla je Marija.

"Ostavili su ga prebijenog u šumi. Us pio je doći do kuća, na početku nekog sela, pokucao je na vrata nekim ljudima koji su mu spasili život." – Marija

U posljednjem pozivu te noći, tražio je pomoć, da ga prijatelji dočekaju ispred bolnice. Shvatio je da se situacija otela kontroli i očekivao probleme. Pri izlasku iz bolnice 10 ljudi je došlo napalo njega i osobu koja je bila u ordinaciji s doktorom. Odvedeni su na nepoznatu lokaciju i Marija cijeli dan nije znala što se dogodilo. Tražili su ga po svim policijskim postajama u gradu.

Na kraju su ga pronašli, no drugi muškarac pronađen je 10 kilometara dalje u šumi. Bio je mrtav. Smrznut. Radilo se o lokaciji, više od pola sata vožnje udaljenoj od Kyjiva.

Ukrajina ukinula antiprosvjedni zakon, predsjednik prihvatio premijerovu ostavku

Već treći mjesec oporba pregovara s

predsjednikom Janukovičem, a prosvjednici gube strpljenje. Centar Kyjiva je pod opsadom, a iako temperature padaju do minus 20, traže se prijevremeni izbori. Većina Kyjivljana predsjednika otvoreno naziva kriminalcem i diktatorom.

A iako nedostupan za sve medije, za našu je emisiju progovorio i sam vođa ukrajinske oporbe Vitalij Klyčko, netom prije nego što je izašao pred prosvjednike na Majdanu koji su iščekivali njegov odgovor na ponudu predsjednika Janukoviča da postane zamjenik premijera.

Na kyjivskom trgu pronašli obješenog muškarca!

Ukrajinska vlada i premijer Azarov podnijeli su ostavku. Drakonski zakoni protiv prosvjednika su povučeni. Predsjednik Janukovič obećao je amnestiju svih zatvorenih, pod uvjetom da se prosvjednici povuku s ulica. Prosvjednici su odbili. Majdanski otpor još uvijek traje.

Piše: Danka Derifaj

Tema iz emisije Provereno/Nova TV, 30. siječnja 2014.

Pisana izjava o stanju u Ukrajini

● Tonino Picula i Andriy Parubij

“Izgleda da su najpoznatiji masovni prosvjedi našeg vremena simbolično

“Vjerujem u načelo kako politika, bez obzira i na najbolje motive, nema pravo mijenjati ljude nego dužnost mijenjati nabolje uvjete u kojima ljudi žive.”

Tonino Picula

povezani s imenima trgova, gdje nagomilano nezadovoljstvo erumpira u političke pobune: Tahrir, Taksim i odnedavno kyjivski Majdan. Danas se, dakle, na graničnim prostorima EU odvijaju jednako važni procesi za daljnji razvoj europske ideje kao i unutar EU.

Na žalost, u pravu su svi koji ističu da je danas Ukrajina opasno i nepredvidivo mjesto. Ne vidim samo podjelu na zapadni i istočni dio nego i podjelu na one koji imaju i one koji nemaju. Pri tome vlast snosi daleko veću odgovornost nego njeni protivnici.

Posljednji događaji traže naš promišljeni odgovor na pitanje: u kojoj mjeri Rusija i EU na tim prostorima mogu biti partneri, a u kojoj ostaju suparnici. Stoga podržavam aktualne napore dužnosnika EU da osiguraju mogućnost kako bi ukrajinski protagonisti sami pronašli miroljubiv i održiv izlaz iz duboke krize u kojoj se našla njihova zemlja, zaključio je zastupnik Picula u svojoj pisanoj izjavi.

Tonino Picula, hrvatski zastupnik u Europskom parlamentu toninopicula.com/ srijeda, 5. veljače 2014.

Janukovičev pad: Prosvjedi u cijeloj zemlji, vlast na koljenima

■ Захоплено і повний контроль народів
■ Спроби захоплення та блокування
●●● Активні дії УЛЬТРАС

Prosvjednici su zauzeli 10 od 24 oblasti. U drugima su masovni prosvjedi i okupacija gradova. Ustanku su se priključili nogometni navijači, koji štite narod od policije

Narodu je dosta Janukovičeve korumpirane vlasti i žele reforme. Ne postoji podjela na dvije Ukrajine, rekao nam je Viktor Filima, predstavnik Ukrajinske nacionalne manjine grada Zagreba.

-Janukovič je izigrao svjetsku zajednicu, već je dva puta bio u zatvoru i više mu se ne može vjerovati - misli Filima.

Da mu se vlasti bliži kraj, misli i politička analitičarka Jelena Jurišić.

-Ukrajinski predsjednik ide prema svojoj kapitulaciji jer je neodlučan. Trebao je od početka informirati javnost o pregovorima s EU i Rusijom ili prvi dan rastjerati izgnanike. Ovako mu je država ostala paralizirana - tvrdi Jurišić.

Smatra da ovi prosvjedi ipak neće državu izvući iz duboke krize jer su naro-

Акції протесту в регіонах України
станом на 28.01.2014

du ponuđena samo kratkoročna rješenja.
“Vlada neizvjesnost, ali se nešto mijenja”

U ponedjeljak u Kyjivu, glavnom

gradu Ukrajine, nije bilo sukoba. Prosvjednici su iskoristili primirje kako bi očistili ulice od smeća i kako bi izgradili dodatne zidove od vreća sa snijegom za

zaštitu od napada policije.

-Prosvjednici su u pravu. Pravni sustav im ne funkcioniра. I sudovi i policija se mogu kupiti - kaže nam Brođanin, koji živi i radi u Ukrajini.

-U početku je narod bio skeptičan oko prosvjeda protiv proruske vlasti, ali sad su na ulici i intelektualci, i stari, i mladi. Makar vlada neizvjesnost, osjećaju da se nešto mijenja. Ljudi su zadovoljni - kaže nam Brođanin.

‘Sav nered koji naprave, Ukrajinci i počiste’

-U Kyjivu gotovo nema razbijenih izloga. Sav nered koji naprave, Ukrajinci i počiste - opisuje nam čitatelj. Napominje kako im nije cilj razbijati, nego žele korjenite promjene. Prvi put u tri mjeseca uz prosvjednike su stali i navijači ukrajinskih nogometnih klubova.

Na utakmicama pokazuju protuvladine transparente i fizički brane prosvjedne skupove staraca i žena s djecom od plaćenih huligana.

-Tituške su nasilnici koji napadaju narod palicama i kamenjem, a pod nadzorom su policije - objašnjava Filima.

Podsjetimo, Ukrajinci su izašli na ulice kad je njihov predsjednik Viktor Janukovič odbio potpisati sporazum s Europskom unijom o stabilizaciji i pridruživanju. Umjesto toga, okrenuo se Ruskoj Federaciji od koje je dobio bolju financijsku ponudu.

O Ukrajini:

- Površinom je najveća zemlja u Europi - 603.550 km²

-Godišnji dohodak po stanovniku - 7300\$

- Stanovnika prema popisu iz 2012. - 44,573.205

- 77 posto naroda čine Ukrajinci, 17 posto su Rusi

24 sata
28. siječnja 2014.

СЛАВА УКРАЇНІ!

ГЕРОЯМ СЛАВА!

В ПАМ'ЯТЬ ПРО ЗАГИБЛИХ НА МАЙДАНІ

Мамо, не плач. Я повернусь весною.
 У шибку пташиною вдарюсь твою.
 Прийду на світанні в садок із россою,
 А, може, дощем на поріг упаду.
 Голубко, не плач.
 Так судилося, ненюко,
 Вже слово, матусю, не буде моїм.
 Прийду і попрошуся
 в сон твій тихенько
 Розкажу, як мається в домі новім.
 Мені колискову ангел співає
 І рана смертельна уже не болить.
 Ти знаєш, матусю,
 й тут сумно буває
 Душа за тобою,
 рідненька, щемить.
 Мамочко, вибач за чорну хустину
 За те, що віднині будеш сама.
 Тебе я люблю. І люблю Україну
 Вона, як і ти, була в мене одна.

Оксана Максимішин-Корабель

МАЙДАН ПРОЩАЄТЬСЯ ЗІ СВОЇМИ ГЕРОЯМИ

21 лютого 2014 року Майдан
 прощався зі загиблими у боротьбі з
 режимом Януковича.

*На Майдані продовжували
 прощатися із загиблими до пізньої
 ночі*

Майдан продовжив прощатися
 із загиблими до пізньої ночі. Труни
 ставили внизу сцени, а священники
 відспівували спочилих. Прощання
 із загиблими тривали протягом
 цілого дня. За офіційними даними,
 починаючи з 18 лютого, під час
 протестів загинуло 77 осіб. Найбільше
 жертв - після 20 лютого, коли проти
 мітингувальників використали
 вогнепальну зброю.

А сотню вже зустрінуть небеса..

Летіли легко, хоч Майдан ридав... Із кров'ю,
 перемішана сльоза.. А батькосина, щене відпускав...
 Й заплакав Бог, побачивши загін, спереду сотник,
 молодий, вродливий, і юнний хлопчик, в касці
 голубій, і вчитель літній, сивий-сивий... І рани їхні
 вже їм не болять, Жовто-блакитний стяг покрит
 їм тіло... Як крила ангела, злітаючи назад...

НЕБЕСНА СОТНЯ В ВИРІЙ ПОЛЕТІЛА...

Герої не вмирають. Небесна Сотня.

*Це дивляться з темних небес загиблі поети й герої –
всі ті, хто так вірив у світле майбутнє твоє.*

С. Фоменко

На самім початку революційних подій, коли нікому і в голову не могло прийти, чим усе обернеться, слова “Слава Україні! Героям Слава!” (“СУ!ГС!”) видавалися простим вітанням. Звісно, для частини протестувальників гасло мало важливий сенс, але для більшості було лише словами, котрими розпочинали свою промову численні оратори зі сцени Майдану.

Ці слова звучали так часто, що потрохи навіть починали приїдатися, як і інші, постійно вживані гасла, котрі кричала заведена юрба: “Банду – геть!”, “Україна – понад усе!”, “Слава нації! Смерть ворогам!” і т.д. Від цього частина критично налаштованих активістів, втомлених постійним повторенням цих слів, мов мантр, замінювала їх кумедними аналогами: “Кава Україні! Героям Кава!”, “Сала Україні! Героям Сала!”, “Україна – понад десерт!”, “Панду – геть!” і т.п. Тоді Євромайдан був мирним і веселим, потребував нових смислів, тому все це виглядало доволі природним, кумедним та доречним.

Для частини ж населення і поготів всі ці гасла й вітання, в їх серйозному варіанті, асоціювалися із націоналізмом та чимось неприємно-ворожим. Вони не розуміли, про яких таких героїв йдеться, якій нації

слава? Інші ж на місці героїв бачили: Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесю Українку, Степана Бандеру, Романа Шухевича та упівців, тих, хто першим вийшов на Майдан, а дехто – волонтерів. У кожного був свій варіант. Із розвитком подій в центрі столиці з’являлися все нові і нові претенденти на те, щоби стати тими героями, котрим, власне, слава.

Минуло майже три місяці від початку протестів і уже, мабуть, ні в кого немає сумнівів, хто ці герої. Небесна Сотня. Ті, хто віддали життя за кожного з нас. З цими смертями “Слава Україні! Героям Слава!” перестало бути просто вітанням. Це і віддання шани найкращим, котрі в найважливіший момент не злякалися і пожертвували собою заради кращого життя усіх в цій країні, а також і засвідчення справжнього подвигу.

За допомогою “Слава Україні! Героям Слава!” ми ідентифікуємо своїх. Самооборонці, що стали боронити міста, коли міліція була на боці “організмів”, відрізняли одні одних не за стрічками чи додатковими питаннями, а саме за цим важливим вітанням. Для мешканців Сходу та Півдня, котрі підтримують Майдан (правдиво сміливі люди, що не бояться гонінь за іншість поглядів), “СУ!ГС!” – це слова-маркери, за котрими

можна зрозуміти, хто свої, а хто – ні. Революція добре показала нам хто є хто. Друг пізнався в біді. І часто цими друзями, братами по боротьбі стали ті, від кого ми цього не очікували. Ті ж, хто, здавалося, однозначно мав би стояти поруч на барикадах, виявилися раптом чужими. Ця ідентифікація стала дуже важливою для подальшого життя.

Все стало на свої місця. Проте не лише “Слава Україні! Героям Слава!” набуло нового й точнішого змісту. Тепер зрозуміло, що “Слава – політичній нації”, що “смерті ворогам” хочеться багатьом і досі, коли перед очима зринають кадри із вбитими та пораненими героями. Що “душу й тіло ми положим за нашу свободу” – це не просто абстрактні слова з гімну. Врешті-решт, що Майдан Незалежності – справді те місце, де здобували свою свободу. Це дивне, неймовірне місце, потужна точка енергії нашого народу, де встигли відчути все: і радість, і безвихідь, і горе, і біль, і гордість, і повагу.

Уже всім зрозуміло, що на центральній площі столиці має постати красивий і сильний пам’ятник-меморіал для Небесної Сотні. Це повинно остаточно довершити процес перетворення Майдану в місце нашої сили та певності.

По країні уже з'являються перші вулиці та площі, названі на честь героїв Майдану. Вони виникатимуть й надалі, і щоразу участь у їх відкритті й іменуванні все більше братимуть ті, хто ще донедавна називав Небесну Сотню "радикалами", "терористами" й "екстремістами". Вони вже виступають в Раді й іменують їх "жертвами", наче самі не доклали рук до того, щоби ці люди загинули. Вони ще потім повчатимуть нас усіх, як потрібно правильно шанувати героїв. Про щось подібне згадував Олег Покальчук, коли вони привозили до Києва тіло Василя Стуса для перепоховання, а на цьому уже в аеропорту піарилися зовсім інші люди. Тому мусимо не дати запламувати світау пам'ять наших героїв, вберегти її від привласнення нечесними й підлими людьми, котрі неодмінно захочуть отримати політичні дивіденди від їх смертей.

А ще маємо піклуватися про тих, хто

залишився без найближчих людей. Без своїх: чоловіків і жінок, дітей та батьків, сестер та братів, рідних і друзів. Допомогати їм не раз в рік умовного 20 лютого, як у нас згадують про усіх потребуючих, а щоразу, при кожній нагоді. Не залишити їх з горем наодинці. Це найменше, що ми можемо зробити для них.

Ми мусимо пам'ятати не лише про родини вбитих, а й про скривджених і скалічених, чий долі зламав цей жахливий режим.

Ми повинні докласти усіх зусиль, щоби добитися справедливого суду для тих, хто винен у смертях, каліцтвах та інших злочинах проти нашого народу. Але гуртуватися маємо не довкола ненависті, а довкола любові, довкола вищої мети. Такою має стати побудова засадничо нової держави, тієї, котру бачили в своїх мріях загиблі герої і за котру вони віддали життя. Ми мусимо зробити все, щоби таке

більше ніколи не могло повторитися і ніхто не вмирав через ідіотів при владі. Щоб герої не відправлялися на небеса передчасно, а трудилися і жили на радість рідним та близьким, мирно й щасливо.

Ці люди – справжні герої. Вони загинули як герої і проводжають їх як героїв. В кожному районі, кожному місті й селі зупиняються процесії, що везуть домовини з тілами загиблих, і місцеві люди, навіть серед пізньої ночі, зі свічками в руках, в дощ і холода, зі слізьми на очах віддають останню шану героям.

Але герої не вмирають! Вони завше будуть в наших серцях.

Слава Україні!

Героям Слава!

Слава Небесній Сотні!

Назарій Заноз – політичний оглядач, публіцист

Радіо Свобода

23 лютого 2014

До сліз... По всій Польщі грала пісня "Подай руку Україні"

Акцію підтримки українцям на Майдані провели 1 лютого в Польщі

Рівно о 17.15 на всіх телеканалах Польщі і по радіо грала пісня "Подай руку Україні" гурту Тарака. Також у цей час пісню включили на головній сцені Майдану у Києві. У відеокліпі використали фрагменти відео з українського телеканалу Еспресо.

Гурт Тарака зворушив серця

У Києві, на Євромайдані, а також на деяких радіо і телеканалах обох країн, відбулася прем'єра пісні польсько-українського гурту "Тарака" – "Подай руку Україні". Прем'єра цієї мелодії прозвучала і польською, і українською мовами.

Як це сьогодні часто буває, нову "майданну" мелодію вдалося

виловити з потоку повідомлень у найпопулярнішій соціальній мережі. Вона справді зворушує і переймає, лірична, задушевна мелодія відразу привертає увагу, її хочеться слухати знову.

Через соцмережу вдалося знайти лідера гурту "Тарака" Кароля Куса і порозмовляти з музикантом із Познаня:

– Я вже багато років приїжджаю на західну Україну і співпрацюю з українськими колегами у різних музичних сферах. І там я познайомився з нинішніми членами нашого гурту – українськими музикантами. Ми вирішили, що разом запишемо платівку. Ми її видали

восени минулого року у Польщі. Але ті події, що нині відбуваються в Україні, дещо ускладнили нашу співпрацю і я подумав, що ми повинні зробити якийсь спільний мистецький проект у польському та в українському варіанті. Щоб показати солідарність, яка народжується тут, зараз, безпосередньо в цей момент, вона нагадає полякам і українцям, що ми знаходимося поруч і повинні бути у цей час разом.

П'ятеро учасників нашого гурту – зі Львова і Житомира, а друга частина, польська, – з Познаня. Ще до того, як було створено наш гурт, я часто запрошував українських музикантів до Польщі, ми брали участь у багатьох фестивалях та спільних концертах. Так що наша співпраця триває вже кілька років.

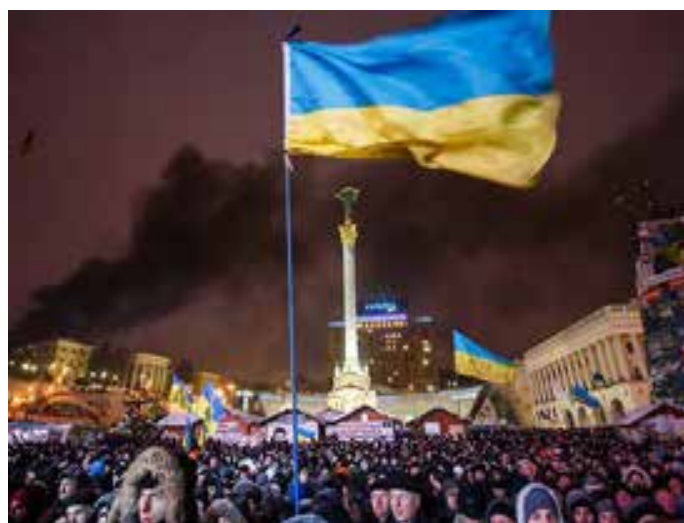
"Тарака" – це слов'янське слово, яке дослівно означає "tarzać się" – валятися, качатися, і характеризувало людей, які незважаючи на перешкоди, на колоди, що потрапляли під ноги, завжди домагалися свого.

Генеza створення цієї пісні така: мелодія, яка була її прототипом, це перша пісня, яку ми записали разом, польсько-українським складом. І тоді вона мала бути застільною, але сьогодні ми вирішили змінити спосіб підходу до неї. У сьогоднішньому тексті є ствердження, що колись прийде час свята, але він прийде тоді, коли Україна буде вільною, – каже

Кароль Кус.

Прем'єра пісні польсько-українського гурту "Тарака" – "Подай руку Україні" відбулася і на Євромайдані, і в кількох українських та польських теле- та радіоканалах у неділю, а вже в понеділок українці з лейтмотивом "Коли ми разом – ми одна родина" прийшли до польського Генерального консульства у Львові подякувати полякам за моральну підтримку. З вигуками "Дякую!", плакатами зі словами пісні "Подай руку Україні" та повітряними кульками під стінами польської консульської установи зібрались десятки людей. Як повідомляє канал Lviv24, поспілкуватись з активістами

вийшов консул Марцін Зеневич.

Лідер гурту "Тарака" Кароль Кус продовжує відповідати на наші запитання: - Перша платівка називається "Біла горілка". А концерти ми робимо таким чином: частина гурту приїжджає до нас, до Польщі, і ми граємо концерти у нас. А якщо це виступи в Україні, то ми просто їдемо до них. Колектив складається нині з восьми осіб, це великий гурт. Струнні інструменти, акордеон, інколи ще й цимбали – це українці, а ритм-секція, гітара, фортеп'яни та вокал, – поляки, – наголошує Кароль Кус. Вже було створено кілька, так би мовити, Євромайданних творів, в тому й польсько-українські, деякі з них вже називають гімном протестних подій. І ось тепер на повну потужність прозвучала Ваша пропозиція. – Для нас не так важливо, чи наша пісня стане гімном Майдану, чи ні, для нас важливо те, як сприймуть її майданівці, що переживатимуть люди, які її слухатимуть. Чи вони будуть відчувати: те, що написане і створене нами – чисте і щире.

3 травня ми розпочинаємо концертну трасу Польщею і будемо популяризувати чергові пісні з альбому, що його недавно видала фірма Universal Music Polska. Влітку ми почнемо роботу над твором Адама Міцкевича “Дзяди”. До тексту ми створимо першу слов’янську музику. Чому саме цей твір – по-перше, поведінка головного героя Кордіана була саме такою, як нині наш стосунок до подій, які тепер відбуваються. Крім цього, цей твір ніколи ще не піддавався музичній інтерпретації,

його ніколи не співали. А текст твору досить промовистий.

Ми зробили висновок, що сама адаптація усіх напрямків західної музики у країнах Центральної Європи, зокрема в Польщі чи Україні, це не зовсім наш спосіб творення музики. Ми хочемо щоб нас надихала слов’янська спадщина, хочемо зацікавити нею Європу, аби вона доцінила її якість, міцність, наповненість почуттями, – каже Кароль Кус.

Частина прибутку з продажу

платівки “Подай руку Україні” буде передана родинам тих, хто загинув під час акцій протесту, а наступного вікенду гурт “Тарака”, цього разу вже на живо, виступить на Євромайдані у Києві. Лідер гурту Кароль Кус каже, що визріває загальноєвропейський, багатомовний проект “Музична Європа – Україні”.

Володимир Прядко
Українська служба
Polskie Radio
4 лютого 2014

TEKST PIOSENKI

TARAKA: PODAJ RĘKĘ UKRAINIE

Sze ne wmerła Ukraina

Gorące serca, choć dookoła sroga zima,
Zmarznięte usta, okrzyk wolności się zaczyna,
Co dziś powstało, niech żyje wiecznie i nie zginie,
Ty nie stój obok i podaj rękę Ukrainie.

Sze ne wmerła, ne wmerła Ukraina,
Kiedy razem, jesteśmy jak rodzina,
Jest nadzieja, co wiecznie przypomina,
Sze ne wmerła, ne wmerła Ukraina.

Gdy twój przyjaciel, co w wielkiej znalazł się potrzebie,
Wyruszył w drogę, która poprowadziła ciebie,
Idź ramię w ramię, a przyjaźń wasza nie przeminie,
Nadeszła pora, by podać rękę Ukrainie.

Sze ne wmerła, ne wmerła Ukraina,
Kiedy razem, jesteśmy jak rodzina,
Jest nadzieja, co wiecznie przypomina,
Sze ne wmerła, ne wmerła Ukraina.

Kiedy przyjdzie czas na bal, jak po nocy dzień,
Wtedy będziesz niczym brat, to nie sen.

Sze ne wmerła, ne wmerła Ukraina,
Kiedy razem, jesteśmy jak rodzina,
Jest nadzieja, co wiecznie przypomina,
Sze ne wmerła, ne wmerła Ukraina.

Autor teksta: Karol Kus

Переклад тексту українською

Подай руку Україні / Ще не вмерла Україна

Гаряче серце, хоч довкола строга зима,
Змерзнілі уста, заклик свободи почина,
Те, що повстало, тепер навечно і не згине,
Ти не стій обок і подай руку Україні.

Ще не вмерла, не вмерла Україна,
Як ми разом, як одна родина,
Є надія, яка завжди напомина,
Ще не вмерла, не вмерла Україна.

Ліпший приятель, коли дізнався у потребі,
Вирушив у путь, і за собою він повів тебе.
Тепер рука об руку, і дружба ваша не промине
Надійшла пора, щоб подати руку Україні.

Ще не вмерла, не вмерла Україна,
Коли разом ми як одна родина,
Є надія, яка завжди напомина,
Ще не вмерла, не вмерла Україна.

Коли прийде час на бал, як поночі день,
Тоді будеш наче брат, це не сон.

Ще не вмерла, не вмерла Україна,
Коли разом ми як одна родина,
Є надія, яка завжди напомина,
Ще не вмерла, не вмерла Україна.

Ще не вмерла, не вмерла Україна,
Коли разом ми як одна родина,
Є надія, яка завжди напомина,
Ще не вмерла, не вмерла Україна.

Самооборона Майдану створила “єдину революційну армію” по всій Україні

Рада самооборони Майдану ухвалила рішення про створення і розширення Всеукраїнської структури самооборони по всій Україні. Новоутворена структура – це понадпартійний рух, що координуватиметься Штабом національного спротиву в Києві. Про це повідомив комендант Майдану, депутат від “Батьківщини” Андрій Парубій.

За його словами, головними завданнями Всеукраїнської структури самооборони є координація, мобілізація на Київ в разі потреби, а також захист активістів на місцях.

“Ми бачимо потребу, щоб наші лави вирости з 10-15 тисяч до 30-40 тисяч, які могли б приїхати у Київ і дієво протидіяти режиму. Тому в найближчі дні наші сотники, командири самооборони їдуть в регіони, щоб

скоординувати дій всіх підрозділів і сотень самооборони, які вже створені. А там, де ще не створені, створити. Ми виходимо за барикади, бо Майдан – це вся Україна”, – розповів він.

Основною базовою структурою самооборони будуть, згруповані по регіонах, сотні (80-150 осіб). Координуватиме їх обласний штаб самооборони у складі керівника, заступника і виконавчого комітету.

“Самооборона переходить в наступ. Від сьогодні самооборона і є спротивом. Ми готуємо план ненасильницького, але дуже активного спротиву. Ми будемо чинити спротив на місцях корупції, будемо робити дієву люстрацію, будемо вести свою інформаційну війну. У нас буде своя дієва революційна армія. Від сьогодні кожен боєць самооборони не лише охоронець, а й революційний політичний солдат”, – додав заступник коменданта самооборони з організаційних питань Андрій Левус.

На даний час самооборона налічує 12 тисяч добровольців.

Напередодні, у четвер, загони Самооборони Майдану здійснили у Києві похід навколо урядового кварталу. Свою акцію вони назвали попереджувальною.

Радіо Свобода
8 лютого 2014

“Горіла шина, палала..”

Невідомі записали пісню “Горіла шина, палала” за мотивами народної пісні “Горіла сосна, палала”.

У підписі до відео вказано, що музика - народна. Обробка слів – Tony Seashine.

“Горіла шина, палала

Горіла шина, палала, Там барикада стояла,
Там барикада стояла.

Там барикада стояла.

Там барикада стояла. Диких собак не пускала,
Диких собак не пускала.

Горіла шина ще й бензин,

Горіла шина ще й бензин, Стріляв здалека сучий син,
Стріляв здалека сучий син.

Горіла шина ще й мішок,

Горіла шина ще й мішок, Ой навезли нам тітушок,
Ой навезли нам тітушок.

Ой, зеки, зеки, ви мої,

Ой, зеки, зеки, ви мої,

Довго служили ви мені, Довго служили ви мені.

Більше служить не будете,

Більше служить не будете, Під суд народний підете,
Під суд народний підете.

Під суд народний, трибунал,

Під суд народний, трибунал, Кожен піде регіонал,
Кожен піде регіонал.”

Беркут

Іван Якович Франко

Іван Франко

З укритого гнізда в скалистій десь щілині
 З тяжким він розмахом рвонувсь під хмари сині
 З таємних мов джерел гнівлива думка рветься,
 Облетить світ, і аж о неба звід опреться,
 І б'є важким крилом, де лиш сягнути зможе,
 І зве: "Де правда та? Де ти, великий боже?
 Всі зорі збігла я, атоми всі в природі
 Перешукала скрізь, тебе ж спіткати годі.
 В блакиті він завис недвижний, розпростертий,
 Мов над життям грізний,
 невинний образ смерти.
 Здаєсь, що до небес він гвоздями прибитий,
 Та чуєш, що він гнеть вниз вержесь- кров пролити.
 Ти чуєш се, і жах тебе проходить зимний:
 Таж над тобою тож завис беркут нестримний!
 Він не хибне тебе, хоч як високо висить!
 Чи багато то ще хвиль тобі гуляти лишить?.

Ось рушив він. Пливе без маху крил в блакиті,
 Мов човник Долі тче днів наших пасма скриті.
 Спокійно колесить, знижаєсь, знов зриваєсь.
 За хмару криється, в лазурі розпливаєсь.
 Лиш острій крик його вістить, що він голодний!
 Так в час тиші не раз прорветься плач народний.
 І защемить в душах вельможних біль таємний,
 Мов землетрясіння віщун, той грім підземний.
 Я не люблю тебе, ненавижду, беркуте!
 За те, що в груді ти ховаєш серце люте,
 За те, що кров ти п'єш, на низьких і слабих
 З погордою глядиш, хоч сам живеш із них;
 За те, що так тебе боїться слабша твар,
 Ненавиджу тебе за тее, що ти цар!
 І ось блищить мій кріс — ціль добра,
 вистріл певен,
 І вбійчесь ядро під хмари понесе він.
 І замість нести смерть згори на земне ложе,
 Ти сам спіткаєш смерть під хмарами небоже.
 І не як божий суд, але як труп бездушний
 Ти впадеш, судові тих моїх куль послушний.
 І не остатній ти! Нас є стрільців стосот;
 І все, що звесь беркут, положе кров'ю рот,
 Вивишуєсь над мир, тривогу й пострах сіє, —
 Те кулі не уйде, як слухний час наспіє.
 А труп бездушний ми без жалю, без промови
 Ногою копнемо й підемо дальш на лови.

22 - 24 травня 1883 року

Рада ухвалила постанову про виконання міжнародних зобов'язань щодо звільнення Тимошенко

Верховна Рада ухвалила постанову про виконання міжнародних зобов'язань України щодо звільнення экс-прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко.

За відповідну постанову (№4166) проголосували 322 народних депутатів із 331, зареєстрованого в сесійній залі. Тимошенко в жовтні

2011 року було засуджено до 7 років позбавлення волі за перевищення повноважень при підписанні газових контрактів з Росією у 2009 році.

Її донька Євгенія сказала журналістам, що разом із депутатами і дипломатами ЄС відбувають до Харкова, щоб Пенітенціарна служба звільнила экс-прем'єра без ускладнень.

Адже є побоювання, що їй може загрожувати небезпека.

“Це дуже щаслива мить для нашої родини. Ми дуже вдячні людям, які стояли за свободу політв'язням і моєї мами. Дуже шкодуємо за тими, хто загинув”. – сказала Євгенія.

Радіо Свобода
22 лютого 2014

Тимошенко на Майдані: “Ви всі герої, ви – краще, що є в Україні”

Екс-прем'єр Юлія Тимошенко виступила зі сцени Майдану. Сидячи у візку вона розповіла, як не впізнала Київ, коли приїхала в столицю. “Коли

я заїхала в Київ, побачила спалені машини, квіти, барикади, але це інша Україна – Україна вільних людей. Ви подарували кожному з нас країну. І тому люди які були на

Майдані, які загинули на Майдані – герої на віки, наші визволителі”, – сказала Тимошенко. Тимошенко на Грушевського насилу піднялася з візка і розплакалась: “Ви всі герої, ви – краще, що є в Україні. Герої не вмирають, вони завжди з нами і завжди будуть нашим натхненням, нашою відповідальністю”, – додала вона, а натовп у цей час почав кричати “молодець” і підтримувати її. Тимошенко також розповіла, що коли люди падали замертво на землю, вона картала себе за те, що не могла бути разом з усіма на Майдані. “Я переконана, що ми мали можливість зробити все мирним шляхом, але хлопці полягли, щоб ми сьогодні мали можливість покласти кінець ері диктатора раз і назавжди”, – сказала Тимошенко.

Радіо Свобода
22 лютого 2014

Європарламент вшанував хвилиною мовчання загиблих на Майдані

Із відповідним проханням, відкриваючи пленарне засідання Європарламенту, який розпочав

роботу в понеділок у Страсбурзі, до депутатів звернувся президент Європейського парламенту Мартін

Шульц, повідомляє Еспreso.TV з посиланням на “Інтерфакс-Україна”.

“Будучи солідарними з людьми й шануючи тих, хто втратив своє життя в боротьбі за демократію, я прошу всіх встати для хвилини мовчання”, – сказав він.

Шульц також повідомив, що з України вже повернулася делегація депутатів Європарламенту, які доповідатимуть про ситуацію.

Очікується, що ситуація в Україні стане предметом обговорення в середу, а в четвер Європарламент проголосує відповідну резолюцію.

espresso.tv

Рада призначила позачергові вибори президента

Як повідомляє кореспондент Еспресо.TV, за прийняття постанови проголосувало 328 депутатів, тобто конституційна більшість.

“Україна не може залежати від президента, який усунувся від обов’язків і невідомо де знаходиться”, - пояснив необхідність прийняття постанови спікер Олександр Турчинов.

Постанова призначає позачергові вибори президента на 25 травня 2014 року. Постанова набуває чинності з моменту прийняття.

Депутати відзначили голосування співом гімну України.

Еспресо
22 лютого 2014 року

Верховна рада України прийняла постанову про самоусунення Віктора Януковича з від виконання обов’язків президента і призначення позачергових виборів

Березень 1917 Українська демонстрація проти російської окупації на Майдані, Хрещатик 1917.

Україна. Євромайдан 2014.

Українці Хорватії вшанували Героїв Майдану

Українська громада Хорватії, 23-го лютого 2014 року вшанувала загиблих українських Героїв Євромайдану у хорватській столиці Загребі перед стінами Посольства України в Республіці Хорватія.

Слава загиблим українським Героям Євромайдану!

У Осієку в Греко-католицькій церкві відслужена панахида за “Небесну Сотню”

Як живе президент – прогулянка Межигір'ям

У неділю неочікувано для багатьох у публічному доступі опинилося те, що так довго приховували від сторонніх очей – скандальна резиденція Віктора Януковича “Межигір'я” постала перед усіма охочими.

Маєток на площі понад 130 гектарів, який колись був державною власністю,

своїми масштабами та об'єктами може легко позмагатися із багатьма європейськими палацами та парковими комплексами.

Емоції людей, що опинилися на іншому боці від кількох метрової загорожі під високою напругою, змінювалися від захвату до шоку.

ВВС Україна
23 лютого, 2014

Самооборона взяла під охорону об'єкти "Межигір'я" для опису

Всі об'єкти на території "Межигір'я" охороняють активісти Самооборони, чекають опису будівель і перевірки їх саперами, повідомляє кореспондент Радіо Свобода.

До "Межигір'я" вирушило багато людей, на дорозі утворилися пробки. На території маєтку людей наразі всередину приміщень не пускають, пропонують прогулятися парками.

Одна з відвідувачок в коментарі Радіо Свобода охарактеризувала архітектуру цієї замиської резиденції, як "донецьке рококо".

По території "Межигір'я" розбрелися близько 20 рідкісних видів фазанів, а також собаки, які там утримувалися. Люди приносять їм їжу. Там є також вольєр зі страусами.

Сьогодні вранці журналістам стало відомо, що в резиденцію можна безперешкодно зайти. Крім того, в ЗМІ почали поширювати інформацію, що президент виїхав з країни. Однак близько 16:00 канал UBR показав відео, в якому Янукович відмовляється йти у відставку і називає ситуацію в країні переворотом.

Радіо Свобода
24 лютого 2014

ЗАПОВІДЬ

УСІМ МАЙБУТНІМ ПРЕЗИДЕНТАМ УКРАЇНИ,
НАРОДНИМ ДЕПУТАТАМ, МЕРАМ ТА ЇХ АДМІНІСТРАЦІЯМ,
ЧИНОВНИКАМ ВСІХ РАНГІВ,...
ЗАКАРБУЙТЕ СОБІ НА ЛОБІ !!!

НІКОЛИ БІЛЬШЕ В ІСТОРІЇ
НЕ ПРОБУЙТЕ ОБМАНЮВАТИ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД !!!
ТЕПЕР МИ ЗГУРТОВАНА ЄВРОПЕЙСЬКА НАЦІЯ,
ЯКА ТВЕРДО СТОЇТЬ НА ШЛЯХУ ДЕМОКРАТИЧНОГО РОЗВИТКУ,
І МИ ЗАВЖДИ, БЕЗ ВАГАНЬ, БУДЕМО ГОТОВІ ПРИТЯГНУТИ
ДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ВСІХ, ХТО ПОРУШИТЬ
ВОЛЮ НАРОДУ УКРАЇНСЬКОГО !!!
СПУСКУ НЕ БУДЕ НІКОМУ !

Український народ.

Січень 2014 рік.

Hrvatske postrojbe u Prvom svjetskom ratu na ukrajinskim zemljama – Zakarpattju, Lemkivščyni, Volynji, Halyčyni i Bukovyni

Ukrajinski sičovi strijelci

6. nastavak

Drugog lipnja 1914. godine ukrajinske političke partije u Halyčyni se ujedinjuju u Glavnu ukrajinsku skupštinu (ukr. Holovna Ukrajinska Rada), koja se preko stranica "Dila" obraća Halyčanima s pozivom. U njemu se govori da je Rusija "povijesni neprijatelj Ukrajine" i Rada "zove ukrajinski narod jednostavno protiv carske imperije... Neka na ruševinama carske imperije izađe sunce slobodne Ukrajine". Obraćanje su potpisali predsjednik Rade Kostj Levyckyj, te Myhajlo Pavlyk, Mykola Hankevych i drugi.

Tih dana formirana je Središnja ratna uprava (ukr. Centralna Bojova Uprava), koja se obratila halyčkim pokrajinskim vlastima sa zamolbom davanja suglasnosti za formiranje legiona Ukrajinskih sičovih strijelaca (dalje u tekstu: USS). Ne zadugo suglasnost je dobivena, iako od strane zapovjedništva austrougarske armije kao i od pokrajinskog ureda ova inicijativa ukrajinskog stanovništva nije primljena s oduševljenjem. Što više od početka su činjene različite prepreke. Na zamolbu Uprave da se iz redovne vojske preraspodijeli stotinu časnika ukrajinske pripadnosti kako bi uvježbavali i predvodili bojevo djelovanje – dodijeljeno je tek njih 16.

Kakav je bio u početku odnos vojnih vlasti prema entuzijazmu ukrajinskih mladića pokazuje i sljedeća ilustracija. Naime, 10. kolovoza Austrijanci su u Ljvivu predali za legion Ukrajinskih sičovih strijelaca tisuću pušaka bez remena, koje su inače još 1888. izbačene iz naoružanja.

Kao odgovor na obraćanje Ratne uprave da se stupa u redove Sičovih strijelaca, da se bore za oslobođenje Ukrajine te stvaranja ukrajinske države, prijavljivale su

se tisuće dragovoljaca, među njima najveći dio su bili mlada ukrajinska inteligencija, srednjoškolski i studenti te veliki broj vodećih intelektualaca. U kratkom vremenu u dobrovoljce se prijavilo oko 28 000 ukrajinskih mladića. To je bilo dovoljno za formiranje dvaju pješadijskih divizija. Međutim austrijska središnja vojna komanda i Ministarstvo rata, pod jakim utjecajem poljskih časnika i političara, nisu dali suglasnost za formiranje većih vojnih formacija ukrajinskih dragovoljaca. Suglasili su se tek da se formira manji legion veličine do 2000 vojnika i starješina. To je stvorilo veliko nezadovoljstvo među ukrajinskim dragovoljcima koji su zahtijevali "svi ili ni jedan". Na to su vojne vlasti povećale kvotu za 500 vojnika – dragovoljaca, tako da je ukrajinski legion Sičovih strijelaca na početku brojao 2500 vojnika.

Uskoro su stvorena prva odjeljenja ukrajinskog legiona na čijem je čelu bio dvadeset šestogodišnji dočasnik Dmytro Vitovskij.

Loše naoružane i neobučene mlade vojnike austrijsko zapovjedništvo je odlučilo poslati na bojišnicu protiv nadolazećih ruskih formacija pod Radzyvylivom (danas Radyvyliv, grad u Rivnenskoj oblasti), gdje je mladi ukrajinski legion čekala neminovna tragedija. Na sreću, upornim odbijanjem privremenog zapovjednika T. Rožankovskog spriječena je katastrofa na samom početku. Namjesto smijenjenog zapovjednika, postavljen je bivši bečki student i jedan od osnivača ukrajinske "Prosvite" u Beču, poručnik Myhajlo Haluščynskij.

Kao što je rečeno, od prvih dana rata prikarpatske zemlje su postale arenom velikih bitaka armija Rusije i Austro-Ugarske.

Već 12. kolovoza 1914.

ruska vojska je ušla u Ternopilj, 15. kolovoza u Bučač, a 22. kolovoza u Čortkiv napredujući prema Ljvivu. U tim okolnostima, 4000 ukrajinskih dragovoljaca 30. kolovoza prebacuje se u zapadnije dijelove Halyčyne.

Od prisege do priprema za bojevo djelovanje

U gradu Stryju, na kolodvorskom trgu, 3. rujna 1914. izvršena je svečana prisega prve generacije Ukrajinskih sičovih strijelaca. Suprotno standardnom tekstu Monarhije, ukrajinski dragovoljci su prisezali da će se boriti pod austrijskim okvirima ali za slobodu Ukrajine (misleći dakako na teritorij Ukrajine koji se nalazio pod Rusijom).

Narednog dana legion je doputovao u Mukačevo. U početku su bili stacionirani jugozapadno od Mukačeva, u zakarpatskim selima Horondi i Strabyčovu, na posjedima poznatog halyčkog radikala iz Zbaraža, Jacka Ostapčuka, kasnije predstavnika Ukrajinske Narodne Republike na Zakarpattju. Ovdje je ukrajinski legion bio uvršten u sastav austrijskog II. korpusa 129. i 130. austrijske brigade pod zapovjedništvom generala Hoffmanna.

Tih dana na 450 kilometara dugoj fronti, koja se protezala od Ivangoroda do Kamjanca Podiljskoga, odvijala se jedna od najvećih bitaka Prvog svjetskog rata – Halyčka bitka uz učesće s obadje strane više od 1,5 milijuna vojnika i časnika. Kroz mjesec dana ruska armija generala Ruzskog zauzela je Ljviv, koji je bio napušten bez borbi, a general A. Brusilov s vojskom svoje 8. armije zauzeo je cijelu Halyčynu potisnuvši austrougarsku armiju u Karpate.

Sedmog rujna utvrđena je organizacijska struktura USS koju su činili dva i pol

kurenja s deset satnija sastavljenih od četa – vodova. Određeni su zapovjednici s vojnim činovima. Na odorama mađarskih honveda, u kojima su u početku bili uniformirani ukrajinski dragovoljci, istaknute su plavo-žute trake.

U brdsko-planinskom živopisnom Zakarpattju zapadno-ukrajinski dragovoljci pripremani su za bojevo djelovanje pod nadzorom i uz sudjelovanje austrougarskih časnika redovne vojske.

Najprije je bio plan unutar vrhovnog stožera A-U armije stvoriti veliku ukrajinsku armiju s ciljem nastupanja s teritorija saveznika – Turske, probiti se s juga preko Kavkaza i Kubana istočno od Crnog mora te napasti rusku vojsku u jugoistočnoj Ukrajini. Za takvu opciju dao je suglasnost tada najutjecajniji vojni predstavnik ukrajinskog stanovništva pukovnik Štepan Šeptyckyj, brat halyčkog metropolite Andreja Šeptyckog.

Natporučnik Petar Kvaternik prvi strateg bojevo djelovanja USS

Dana 22. rujna u gradu Mukačevu je po naredbi vrhovnog stožera A-U vojske došao natporučnik generalnog stožera, Hrvat, Petar Kvaternik (brat Slavka Kvaternika, pobočnika maršala Svetozara Borojevića a kasnije prvog premijera NDH) s planom tzv. "malog rata".

Sukladno s tim planom satnijama S. Horuka, D. Vitovskog, R. Budzinovskog, M. Barana i E. Konyka zapovjedbene su grupe od 20 vojnika sa zapovjednicima. Takvih 50 izvidničkih grupa trebalo se probiti do prve crte bojišnice, a zatim neprimjetno prodrijeti duboko u prostor neprijatelja, gdje bi vodili protiv ruske vojske

● Ukrajinski sičovi strijelci

partizansko-diverzantski rat te izviđanje protivničkih snaga. Poslije višekratnih pokušaja realizacije ovakvog plana, skoro sve izvidničke grupe su se vratile u mjesto polazišta. Samo nekoliko grupa se probilo u prostor neprijatelja dostigavši područje oko grada Drohobyča. Tu su prerezali vezne linije i prikupili informacije o rasporedu dijelova ruskih snaga. Ukrajinske stijece su prehranjivali seljani sela Hruševo i Vološča. Nekoliko grupa je u sukobu s ruskom vojskom izginulo.

Ubrzo su svi ukrajinski časnici i dočasnici istupili protiv ovakvog načina upotrebe ukrajinskih vojnika, jer se njime u potpunosti razbijala monolitnost cijele ideje organiziranog ratovanja ukrajinskih snaga protiv ruske armije.

Ubrzo je general Hoffmann u potpunosti zaustavio upotrebu ukrajinskih dragovoljaca za partizanski oblik ratovanja.

Radi teškog stanja na bojišnici, general Hoffmann 10. rujna izdaje zapovijed o uvođenju legionara USS u bojevo djelovanje protiv 2. kubanske kozacke divizije. U borbama u Užockom klancu, u području sela Sjanke, 25. rujna, poginula su 22 ukrajinska dragovoljca.

Radi ruskog proboja obrane Užockog prijevoja od 27. rujna i daljnjeg prodora prema Beskidima i na Svaljavi, od 7. listopada sve satnije USS, prema naredbi generala Hoffmanna, prebačene su

u obrambeno djelovanje na Beskidima.

Ovdje grupa otamana H. Kossaka djeluje uz željezničku komunikaciju u dolini rijeke Latorcyje u sastavu 130. austrijske brigade. Devetog listopada sudjeluju u borbama za Tuholjku potiskujući Ruse iz Synjovydna, Ljubinaca, Holobutova na rijeci Opir jugozapadno od Stryja da bi 20. listopada oslobodili i ušli u važno prometo čvorište grad Stryj.

Grupa zapovjednika S. Šuhevyča u sudjelovanju sa 129. austrijskom brigadom potiskuje Ruse iz Boryslava i Drohobyča.

16 boraca a isto toliko je izgubila i satnija D. Vitovskog u borbama za grad Stryj.

Za zasluge i požrtvornost u tim borbama prema prijedlogu gen. Hoffmanna, a po ukazu cara Franza Josepha I. bili su odlikovani Srebrnim medaljama za hrabrost II. stupnja: Vasyľ Didušok, Lev Koberskyj i Volodymyr Markiv. Među odlikovanimi bile su i dvije djevojke – borci: Sofija Halečko i Olena Stepanivna, o kojima su pisale i tadašnje hrvatske tiskovine.

Međutim, ovim zahvalama i nagradama austrijsko čelništvo, prije svega iz re-

savlađivanjem prijevoja na Beskidima i Karpatima s ciljem proboja u Zakarpattje i mađarsku ravnice prema Budimpešti.

U tim teškim borbama s ogromnim žrtvama na obje strane Ukrajinski sičovi strijelci su uz velike žrtve u mrtvima, ranjenim i zarobljenim, zadržavali pritisak premoćnih ruskih snaga na dionici Svaljave, ne dozvoljavajući im prijelaz preko rijeke Latorcyje.

Novu 1915. godinu halyčki strijelci su dočekali na prvoj bojevoj liniji pod visokim snijegom i na izuzetno niskim temperaturama na Beskidima, na gorskim visovima oko Slavska. Veliki broj i časnika i vojnika je stradao od smrzavanja.

Početkom siječnja počela je nova austrougarska ofenziva. Savlađujući duboki snijeg, bespuća i ledene uvjete u siječnju i veljači ukrajinski strijelci su dosegli karpatska naselja Lavočne i Slavske te vrhove 1148 m gore Tatarivke. Početkom ožujka satnije Šuhevyčeve bojne (ukr. kurinj) zauzimaju pozicije na gori Makivka. Tu će se u narednim danima i početkom svibnja odvijati jedna od

U tim borbama "Bojevog krštenja" ukrajinski borci su imali značajne gubitke. Tako je satnija V. Diduška kod Donjeg Verecka (Nyžni Verecky, danas Nyžni Vorota) izgubila 63 vojnika, a 15. listopada satnija O. Bukšovskog smanjila se na

dova utjecajnih poljskih časnika, nije moglo prikriti svoje neprijazno ponašanje prema ukrajinskoj halyčkoj vojsci.

U prvoj polovici prosinca, general Brusilov je pod svaku cijenu htio slomiti otpor austrougarskih armija

najtežih i najslavnijih dionica u ratnoj povijesti Ukrajinskih sičovih strijelaca tijekom I. Svjetskog rata.

(Nastavak slijedi u idućem broju)

Boris Graljuk

Ukrajinska Eurorevolucija

